

ת"פ 25426/03/16 - מדינת ישראל נגד ר ד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

25 מאי 2017

ת"פ 25426-03-16

מ"ת 25445-03-16

מספר פל"א 105579/2016

לפני כבוד השופט ירון גת

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ר ד

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד אבירן אסבן

ב"כ הנאשם: עו"ד שריר

הנאשם בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיע כי החלטתי לזכות, מחמת הספק, את הנאשם, ר ד, מביצוע העבירות שיוחסו לו בכתב האישום - עבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק" או "חוק העונשין"), ועבירה של תקיפה סתם, על פי סעיף 379 לחוק.

כמו כן, החלטתי שלא להיעתר לבקשת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט, על פי סעיפים 244 + 25 לחוק העונשין, עבירה שלא נכללה בכתב האישום והמאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם בגינה במהלך שמיעת הראיות.

עמוד 1

מבוא

כתב האישום

1. הנאשם הוא דודה של הגברת ג ט, ילידת שנת 1993 (להלן: "**המתלוננת**"). במועד הרלוונטי לכתב האישום, ובמשך כחצי שנה עובר לכך, התגוררו המתלוננת והנאשם בדירה ברחוב X, אשר שייכת לסבה, אבי הנאשם (להלן: "**הדירה**" או "**הבית**").
2. על פי כתב האישום ביום 10.3.16, בשעה 19:00 לערך, התקשר הנאשם לטלפון הנייד של המתלוננת ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בגופה או בחייה, בכך שאמר לה "**אם את חוזרת הביתה אני ידקור אותך**", וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.
3. בהמשך למתואר לעיל, בשעה 21:00 לערך, שבה המתלוננת לדירה יחד עם בן זוגה, י מ (להלן: "**י**"), והבחינה בחפציה האישיים מונחים בחדר המדרגות. השניים נכנסו לדירה ופגשו בנאשם, אשר החל לגדף את המתלוננת וכינה אותה "**שרמוטה, זונה**". בשלב מסוים, אחז הנאשם בראשה של המתלוננת והצמידו לקיר. המתלוננת הדפה את הנאשם ונכנסה עם בן זוגה לחדרה. באותן נסיבות, שב הנאשם ואיים על המתלוננת, בפגיעה שלא כדין בחייה, בכך שאמר לה: "**אם את ישנה כאן, אז את לא חיה יותר**", וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה. בנסיבות האמורות, איים הנאשם גם על י, בפגיעה שלא כדין בגופו, בכך שאמר לו: "**אני רוצה לראות שאתה מתקרב לבית עוד**", וזאת בכוונה להפחידו או להקניטו.
4. כתב האישום ייחס לנאשם עבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק, ועבירה של תקיפה סתם, על פי סעיף 379 לחוק.

גדר הכפירה והסכמות

5. הנאשם כפר במיוחס לו.
6. אין מחלוקת בין הצדדים כי במועד האירוע הנאשם והמתלוננת התגוררו בדירה במשך מספר חודשים, וכי התגלע ביניהם סכסוך על רקע השימוש בדירה, נוכח רצונה של המתלוננת להביא את בן זוגה לדירה, דבר אשר לא היה מקובל על הנאשם.
7. לטענת הנאשם, המתלוננת טופלת עליו אשמת שווא, וזאת בעקבות סכסוך שהתגלע ביניהם על רקע השימוש בדירה, כשלמתלוננת היה מניע להוציאו מהדירה נוכח הסכסוך ביניהם.
8. הנאשם מכחיש כי התקשר למתלוננת ואיים עליה.
- הנאשם מודה כי ביום האירוע השליך את חפציה האישיים של המתלוננת, בעקבות ויכוח ביניהם, אך לטענתו הוא לא תקף אותה ולא איים עליה, אלא רק היו חילופי גידופים ביניהם. כמו כן, הנאשם מכחיש כי איים על י וטוען שרק ביקש ממנו שלא לבוא יותר לדירה.
9. אין מחלוקת כי בעת האירוע בדירה נכחו במקום הנאשם, המתלוננת, י, הגברת א ד (גיסתו של הנאשם, להלן: "**א**") וחברתו של הסב.

קיימת מחלוקת בין הצדדים בשאלה האם א הייתה עדת ראיה לאירוע הוויכוח בדירה, כאשר המאשימה טוענת

שא אכן הייתה עדת ראיה לאירוע, שכלל את האיומים על המתלוננת ועל י ואת התקיפה של המתלוננת, ואילו ההגנה טוענת כי בעת האירוע א התקלחה ולכן לא הייתה עדת ראיה.

העדות שנשמעו והראיות שהוגשו

10. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, י, השוטר רס"מ אבי בקון, וא.

המתלוננת וי העידו אודות האירועים המתוארים בכתב האישום ואודות הקשרים ביניהם לבין הנאשם.

השוטר רס"מ אבי בקון, שהיה השוטר שהגיע למקום בעקבות קריאת המתלוננת, העיד אודות הדברים שראה ושמע מהמעורבים השונים בעת הגיעו למקום, ואשר אף תועדו על ידו בדו"ח פעולה. יצוין, כי הצדדים לא הגישו את דו"ח הפעולה והעד העיד מזיכרונו, שרוענן לאחר קריאת דו"ח הפעולה.

א העידה אודות האירוע שהתרחש בדירה והמתואר בכתב האישום, ואמרה כי אכן הייתה עדת ראיה לאיומים ולתקיפה וסיפרה את אשר ראתה ושמעה.

11. כמו כן, הוגש כראיה מטעם המאשימה, בהסכמה, דיסק, המכיל הקלטות של שיחות הטלפון של המתלוננת ושל אמה עם מוקד 100 של המשטרה ביום האירוע (1/ת). יצוין כי לאחר קבלת הדיסק כראיה ובדיקת תוכנו, הסתבר כי מעבר להקלטות של שיחות הטלפון הדיסק מכיל גם תיעוד כתוב של חלק מהפניות למשטרה. לאחר שפניתי לצדדים לברר את עמדתם ביחס לתיעוד הכתוב, הודיעו הצדדים כי מוסכם עליהם שמתוך הדיסק שהוגש ישמשו כראיה רק שיחות הטלפון המוקלטות ואילו התיעוד הכתוב לא ישמש כראיה (ראו הודעה והחלטה מיום 26.4.17). לפיכך, לא אתייחס לתיעוד הכתוב האמור לצורך הכרעת הדין.

כן הוגשה כראיה מטעם המאשימה, בהסכמה, הודעת הנאשם (2/ת).

12. מטעם ההגנה העיד הנאשם, אשר הכחיש את המיוחס לו, כמתואר בגדר הכפירה.

דין והכרעה

13. לאחר בחינת חומר הראיות ושמיעת העדויות, הגעתי למסקנה כי יש לזכות את הנאשם, מחמת הספק, מכל העבירות המיוחסות לו.

אין במצע הראיתי שהוגש, כפי שיפורט להלן, כדי לבסס את הנטען כנגד הנאשם בכתב האישום במידת הוודאות הנדרשת במשפט הפלילי, שכן נותר ספק סביר באשר להתקיימות יסודות העבירות המיוחסות לנאשם.

ניתוח ראיות המאשימה

עדות המתלוננת, הגברת ג ט

14. בחקירתה הראשית העידה המתלוננת כי בזמן הרלוונטי לכתב האישום התגוררה בנכס של סבה, יחד עם הנאשם. לדבריה, ביום האירוע הנאשם התקשר אליה ואיים עליה כי אם תחזור הביתה הוא יפגע בה, אך ציינה כי לא אמר באיזה אופן יפגע בה: "הוא לא אמר איך יפגע, הוא רק אמר שיפגע" (עמוד 9 שורות

16-17). יצוין, כי אף לאחר שהתובע ניסה לרענן את זיכרונה בעניין זה, תוך שהציג בפניה את הודעתה, המתלוננת לא נזכרה בדבר נוסף.

15. המתלוננת המשיכה והעידה כי לאחר מכן שבה לדירה והבחינה כי חפציה הושלכו במדרגות בניין המגורים. הנאשם, אשר שהה בדירה, החל לגדפה והמתלוננת לא הגיבה לגידופים. או אז, דחף הנאשם את המתלוננת לכיוון הקיר: **"הנאשם הניח את ידו, לא זוכרת איזה יד, על הצוואר שלי ודחף אותי אחורה לכיוון הקיר"** (עמוד 9, שורות 29-30).

לאחר שרוענן זיכרונה על ידי התובע, הוסיפה המתלוננת ואמרה כי לאחר אירוע התקיפה איים הנאשם עליה באומרו ש**"אם הייתי ישנה שם באותו יום, לא הייתי חיה"**. (עמוד 10, שורות 25-26).

לדברי המתלוננת, הנאשם איים עליה כי סבר שהיא מקיימת יחסים אינטימיים עם י בבית הסב.

כמו כן, העידה כי הנאשם איים על י **"שיפגע בו, שירצח אותו משהו כזה, הוא לא הסכים שיבוא הביתה"** (עמוד 10, שורה 5).

לדברי המתלוננת, באותה עת נכחו בדירה גם י, שהיה בן זוגה באותה עת, וא ד.

16. בהתייחס לאמרתה לשוטר שהגיע למקום, לפיה הנאשם רדף אחריה עם סכין, העידה המתלוננת כי נאלצה לשקר למוקד המשטרה עת הזעיקה את המשטרה למקום, וזאת על מנת להחיש את הגעתם, נוכח אי התייחסותם למספר קריאות קודמות שלה.

17. בחקירתה הנגדית נחקרה המתלוננת אודות יחסיה עם הנאשם וסיפרה כי הנאשם, אשר מתגורר בדירת הסב מיום היוולדו, לא הסכים כי חבריה וחברותיה יבקרו אותה בדירת הסב, ואילו הסב לא הסכים כי חבריה יותירו לשון. על רקע חילוקי הדעות עם הנאשם, אישרה המתלוננת כי העדיפה שהנאשם לא יהיה נוכח בדירת הסב.

לדבריה, במצטבר, התגוררה בדירת הסב במשך כשנה.

18. בהמשך החקירה הנגדית, המתלוננת עומתה עם אחת משיחותיה עם מוקד המשטרה, ממנה עולה כי ביקשה להחיש את הגעתם, הואיל ולדבריה הנאשם רודף אחריה עם סכין. המתלוננת אישרה כי הנאשם לא רדף אחריה באותה עת עם סכין, והשיבה כי אמרה דברים אלו למוקד המשטרה בשל חששה שהנאשם, שהוא אדם מסוכן, יחזור עם סכין.

בתשובה לשאלת הסנגורית אם הנאשם הלך להביא סכין, אמרה כי הנאשם הלך לדודה, והיא חששה כי הוא הלך להביא סכין, הואיל והיו תקופות קודמות בהן הוא התנהג באלימות. כאשר עומתה עם העובדה כי יש בדירת הסב מטבח, השיבה כי **"מי אמר שיש סכין". באתי לשם עשיתי ניקיון, היו דברים חלודים וזרקתי. אני אוכלת בחד פעמי, אני אוכלת בחוץ לא בבית.** (עמוד 20, שורות 8-9).

לדבריה, לא הפריע לה לשקר למשטרה, ברם ציינה כי למדה את לקחה ומאז שהגישה תלונה במשטרה אין בכוונתה לשקר: **"לא הפריע לי לשקר במשטרה. למדתי את הלקח שלי מעכשיו אני לא אשקר. מאז שהתלוננתי למדתי את הלקח."** (עמוד 20, שורות 17-18).

19. המתלוננת נשאלה לגבי עדות השוטר אבי בקון, לפיה אמרה גם לו, בעת שהגיע לדירה, כי הנאשם רדף אחריה עם סכין, והכחישה שאמרה את הדברים לשוטר: **"אני לא אמרתי דבר כזה"**. (עמוד 20, שורה

(30).

20. המתלוננת אישרה כי המתנה מתחת לבניין עד אשר אחיה הגיע למקום.

21. הסנגורית הציגה למתלוננת שיחה נוספת שערכה עם מוקד המשטרה ביום האירוע, בשעה 22:03, ממנה עולה כי השוטרת ביקשה ממנה להתרחק מהנאשם, ובתגובה אמרה המתלוננת: **"אי אפשר, אי אפשר"**. המתלוננת העידה כי אמרה זאת מכיוון שלאחר האירוע רצתה לשוב לדירה על מנת לקחת את חפציה, אך הנאשם כל העת ירד ועלה במדרגות, ורק בעת שאחיה היה במקום היא עלתה חזרה לדירה. המתלוננת אישרה לסניגורית שהיה חשוב לה לקחת את הדברים שלה, גם במחיר של דקירה (עמוד 21, שורה 29).

22. בהתייחס לעדותי העידה המתלוננת כי אין ביניהם היכרות מעמיקה, הואיל ויצאה עמו כחודש, וכי אין לו אינטרס להגן עליה הואיל והוא חושש ממשפחת הנאשם.

המתלוננת אישרה את דבריה בעדותו בהתייחס לאמרת הנאשם כלפיו בדירה, לפיהם הנאשם אמר לו רק **"אל תתקרב לבית"** (עמוד 12, שורה 28). המתלוננת אמרה: **"כן. זה שהוא אמר אל תתקרב לפה זה לא איום?"** (עמוד 22, שורה 13).

23. המתלוננת אישרה כי לאחר האירוע התקשרה לאמה וסיפרה לה את כל אשר התרחש עם הנאשם. **"ש. האם סיפרת לה כל מה שקרה עם ר? ת. כן"** (עמוד 22, שורות 20-21). עם זאת יצוין, כי המתלוננת העידה כי לא סיפרה לאמה אודות ענייניה האישיים, כגון כי הלכה ללון אצל י לאחר האירוע.

24. המתלוננת אישרה כי א נכחה בדירה בעת קרות האירוע, אך לדבריה א לא הייתה עדה לאירוע התקיפה, הואיל ובאותה עת היא התקלחה.

עוד הוסיפה המתלוננת כי א מסרה לה לאחר החקירה שהיא צילמה את האירוע ושהיא הציגה את הסרטון בפני החוקרים. המתלוננת עומתה עם דבריה כי לא קיים סרטון שכזה והשיבה כי א אכן אמרה לה זאת. בהמשך אמרה כי יש לבדוק את הימצאות הסרטון במכשיר הנייד של א, שכן יתכן שא לא העידה אמת בעניין זה (עמוד 23, שורות 13-14).

עם זאת, המתלוננת שבה ואישרה כי בעת אירוע התקיפה נשוא האישום א הייתה במקלחת: **"כן, היא הייתה במקלחת"**. (עמוד 23, שורות 4-5).

25. בחקירתה החוזרת, חזרה המתלוננת על עדותה לפיה בעת שהשוטרים הגיעו למקום היא לא אמרה להם שהנאשם החזיק בסכין, אלא רק מסרה זאת בעת שהתקשרה למוקד המשטרה.

לשאלת התובע באיזה שלב באירוע א התקלחה, השיבה המתלוננת: **"היא התקלחה ולי היא אמרה שהיא צילמה. אני לא יודעת איך היא צילמה, אני לא ראיתי... כשהיא הייתה במקלחת אני כבר ירדתי למטה. אני לא יודעת אם היא צילמה"**. (עמוד 23, שורות 29-31).

26. כאמור, הוגש בהסכמה דיסק המתעד את שיחות המתלוננת ואמה עם מוקד המשטרה מיום 3.10.16. (1/ת).

השיחה הראשונה למוקד המשטרה נעשתה על ידי אמה של המתלוננת. משיחה זו, שנערכה ביום 10.3.16 בשעה 21:32, עולה כי האם התקשרה וביקשה שתשלח ניידת לדירה ברמת גן, הואיל ואחיה מסלק את בתה מהדירה, ומכיוון שהם רבים שם והוא השליך את בגדיה.

השיחה הראשונה של המתלוננת עם מוקד המשטרה מבוצעת באותה היום בשעה 21:33. בשיחה זו המתלוננת מוסרת למוקד כי דודה איים עליה, קילל אותה "זונה ושרמוטה", העיף לה את הדברים מהבית, הרים ידיים, והוא הלך להביא משהו שידקור אותה. המתלוננת ביקשה כי תישלח ניידת משטרה לדירה.

בשיחה נוספת של המתלוננת עם המוקד, מהשעה 21:52, מבקשת המתלוננת כי יגיעו בהקדם לדירה, תוך שהיא אומרת שהדוד נמצא, ושהוא אמר לה שהוא הלך להביא סכין.

בשיחה נוספת, מהשעה 22:03, מבקשת המתלוננת מהמוקד שיגיעו בהקדם, תוך שהיא מציינת כי חלפו כ-45 דקות מאז התקשרה לראשונה למשטרה. המתלוננת מבקשת שהמשטרה תגיע במהרה "לפני שאני אדקר פה, תגיעו מהר". בתגובה המוקדנית אומרת לה שתיוותר כמה שיותר רחוק מהנאשם, אך המתלוננת משיבה כי "אי אפשר", והמוקדנית אומרת לה שתנסה לא להתקרב אליו.

בשיחה נוספת, מהשעה 22:07, המתלוננת מציינת כי הזמינה את המשטרה לפני כ-45 דקות, ובתגובה המוקדנית מוסרת לה כי תזרז את הניידת.

בשיחה נוספת, מהשעה 22:12, המוקדנית מוסרת למתלוננת כי הניידת בדרך, ובתגובה המתלוננת אומרת "הבן אדם עוד שניה דוקר אותי".

בשיחה האחרונה, מהשעה 22:23, המתלוננת אומרת למוקד כי הבן אדם (הכוונה לנאשם) רודף אחריה עם סכין.

טענות המאשימה ביחס לעדות המתלוננת

27. לטענת המאשימה, המתלוננת מסרה גרסה עקבית ומהימנה, לפיה הנאשם איים עליה ותקף אותה, כמתואר בכתב האישום.

28. לטענת המאשימה יש לתת אמון בגרסת המתלוננת.

גרסת המתלוננת היא הגיונית, כאשר המניע של הנאשם לתקיפתה, כפי שהוברר במשפט, הוא חוסר שביעות רצונו של הנאשם מרצונה של המתלוננת שבן זוגה יבוא לדירת הסב.

לטענת המאשימה, בהתייחס לאמירותיה הלא נכונות של המתלוננת לפיהן הנאשם רדף אחריה עם סכין, הרי שמשמיעת הדיסק **ת/1** עולה כי רק בשיחתה האחרונה של המתלוננת עם המשטרה, לאחר עיכוב של כ-45 דקות בהגעת הניידת, מתוך מצוקה וחשש מהנאשם (על רקע היסטוריה קודמת), הפריזה המתלוננת ואמרה כי הנאשם רודף אחריה עם סכין, וזאת על מנת להחיש את הגעת המשטרה למקום. בהזדמנות הראשונה שבה מסרה המתלוננת את גרסתה, במסגרת התלונה שהגישה, חזרה בה המתלוננת מאמירה זו, והיא העידה על כך גם במסגרת עדותה בבית המשפט.

עם זאת, בא כוח המאשימה לא ידע להסביר את הפער בין דברי השוטר אבי בקון, לפיהם גם כאשר הגיע למקום המתלוננת אמרה לו שהנאשם רדף אחריה כשהוא אוחז בסכין, לבין הכחשתה של המתלוננת את אמירת הדברים הללו לשוטר.

טענות ההגנה ביחס לעדות המתלוננת

29. לטענת ההגנה עדות המתלוננת היא בלתי מהימנה, מגמתית ונגועה במניע לפגוע בנאשם ולהשחיר את פניו, נוכח סכסוך משפחתי ביניהם ורצונה להוציא את הנאשם מביתו.

כמו כן הוכח כי עדותה רצופה פרכות ושקרים, לרבות שקרים הנוגעים לליבת האישום ואשר יורדים לשורש העניין.

30. שקר מהותי בגרסת המתלוננת נוגע לטענתה כי הנאשם איים עליה עם סכין ואף רדף אחריה עם סכין.

בעדותה אישרה העדה כי הנאשם לא איים עליה עם סכין ולא רדף אחריה עם סכין במהלך האירוע.

עם זאת, בעת שהתקשרה המתלוננת למוקד המשטרה היא מסרה כי הנאשם רודף אחריה עם סכין. לטענת ההגנה אין לקבל את הסברה של המתלוננת כי שיקרה בעניין זה מכיוון שחששה שהנאשם אכן יפגע בה עם סכין. זאת מכיוון שלאחר האירוע המתלוננת המתינה בקומת הכניסה של הבניין ולא נמלטה מהמקום, הגם שמוקדנית המשטרה הפצירה בה להתרחק מהמקום, ומכיוון שמסרה בעדותה שביקשה לעלות חזרה לדירה על מנת לקחת את חפציה והייתה נכונה לעשות זאת גם במחיר של סיכון חייה. כמו כן, המתלוננת העידה כי לאחר האירוע סברה שהנאשם הלך מהדירה על מנת להביא סכין, אך כשעומתה עם העובדה כי קיימים סכנים במטבח הבית, השיבה תשובה מופרכת שיתכן ואין סכין ממתכת בבית. יתרה מכך, א, בדומה לנאשם ובניגוד למתלוננת, מסרה לשוטר שהגיע למקום, אבי בקון, כי הנאשם הלך להביא כסף.

אין מקום לקבל גם את טענת המתלוננת כי שיקרה למשטרה בעניין הסכין כדי לזרז את הגעת השוטרים למקום, שכן המתלוננת חזרה על שקר זה גם לאחר הגעת המשטרה למקום, בפניו של השוטר אבי בקון אשר הגיע למקום האירוע, כפי שהעיד השוטר.

זאת ועוד, המתלוננת שללה בעדותה כי סיפרה לשוטר אבי בקון על כך שהנאשם איים עליה עם סכין ורדף אחריה עם סכין, ועדותה בעניין זה סותרת חזיתית את עדות השוטר בקון, אשר יש להעדיפה מאחר שמדובר בעדות שוטר אובייקטיבי.

המתלוננת העידה כי לא הפריע לה לשקר לגורמים במשטרה.

31. לטענת ההגנה קיימת סתירה מהותית בין גרסת המתלוננת לבין גרסתו של י, באשר לאיומים כנגד י.

המתלוננת העידה כי הנאשם איים לרצוח את י, ואילו י העיד כי הנאשם אמר לו רק לא להתקרב לבית.

הכרעה בעניין המשקל והמהימנות של עדות המתלוננת

32. בחינת עדות המתלוננת, לרבות בחינת ההתרשמות הבלתי אמצעית מהעדות ומאותות האמת שעלו ממנה, ולרבות בחינת עקביותה הפנימית של הגרסה ועימותה מול יתר העדויות והראיות, והכל על רקע היחסים העכורים בין המתלוננת לבין הנאשם - מובילה אותי למסקנה כי מדובר בעדות שקשה לייחס לה מהימנות גבוהה ומשקל ראיתי גבוה.

33. בחינת עדותה של המתלוננת, למול גרסאותיה במשטרה ולמול גרסאות יתר העדים, מלמדת על קיומן של סתירות פנימיות וחיצוניות, שחלקן מהותיות ויורדות לשורשו של עניין. כמו כן, ניתן היה להתרשם מחוסר עקביות בחלקים מהותיים בעדותה.

מעדות המתלוננת ניתן היה להתרשם, כי היא אינה מפגימה עד תום את מהות ההליך המשפטי ואת המשמעות

המיוחדת שיש לתת לעדות בבית המשפט. ניכר היה כי המתלוננת אינה מבינה עד תום את חשיבות מעמד העדות בבית המשפט. יצוין, כי בראשית עדותה דיברה המתלוננת בצורה בלתי מכבדת, גם כלפי בית המשפט.

34. במהלך עדותה לא היססה המתלוננת לומר גם כי לא הפריע לה לשקר במשטרה, הגם שהוסיפה ואמרה כי מאז למדה את לקחה (עמוד 20, שורות 17-18). כמו כן, עדותה לעיתים לקחה בחוסר סבירות וקלות דעת.

בנוסף, ניתן היה להתרשם כי בחלק מעדותה בבית משפט, וביתר שאת בחקירתה במשטרה, המתלוננת הפריזה, העצימה והגזימה בתיאוריה ביחס למעשי הנאשם, עד כדי אי אמירת אמת בגרסאותיה הראשוניות בפני גורמי המשטרה, כפי שיבואר בהמשך, באופן המקשה על מתן אמון גבוה בגרסתה.

35. כאמור, אין מחלוקת בין הצדדים כי במועד האירוע הנאשם והמתלוננת התגוררו בדירה במשך מספר חודשים, וכי התגלע ביניהם סכסוך על רקע השימוש בדירה, נוכח רצונה של המתלוננת להביא את בן זוגה לדירה, דבר אשר לא היה מקובל על הנאשם.

על רקע סכסוך זה, אישרה המתלוננת בעדותה כי באותה העת העדיפה שהנאשם לא יהיה נוכח בדירת הסב. גם עד התביעה י מוטחזזה אישר בעדותו כי התרשם שהמתלוננת העדיפה שהנאשם לא יהיה בבית.

מעדותה של המתלוננת ניתן היה להתרשם מעוצמת הטינה שלה כלפי הנאשם, גם במועד מתן העדות.

הרושם שהתקבל מתשובותיה של המתלוננת, כמו גם מהתנהגותה במהלך עדותה, הוא כי טינתה כלפי הנאשם עלולה לגבור לעיתים על הכרתה בחשיבות של שמירת טוהר ההליך החקירתי והמשפטי.

במצב דברים זה, נוכח היחסים העכורים בין המתלוננת לבין הנאשם והעדפתה כי הנאשם לא יהיה נוכח בדירה - טעונה עדות המתלוננת בירור והתייחסות זהירים.

36. בחינת עדותה של המתלוננת, למול גרסאותיה במשטרה ולמול גרסאות יתר העדים, מלמדת על קיומן של סתירות פנימיות וחיצוניות, שחלקן מהותיות ויורדות לשורשו של עניין.

37. האזנה לדיסק, המכיל את הקלטות שיחות הטלפון של המתלוננת ושל אמה עם מוקד המשטרה (ת/1), מלמדת כי בשיחתה הראשונה של המתלוננת עם מוקד המשטרה מסרה המתלוננת שהנאשם השליך את חפציה, הרים ידיים, והלך להביא משהו שידקור אותה.

עם זאת, מהדיסק עולה כי השיחה הראשונה ביותר למשטרה בוצעה דווקא על ידי אמה של המתלוננת, וזאת לאחר שהמתלוננת שוחחה עמה, סיפרה את שקרה וביקשה ממנה להזמין משטרה. האזנה לשיחת האם עם המשטרה מעלה כי האם לא מסרה למשטרה על כך שהנאשם תקף את המתלוננת או איים עליה, אלא רק ביקשה שתגיע משטרה לדירה הואיל והנאשם מסלק את המתלוננת מהדירה, ומכיוון שהם רבים שם והוא השליך את בגדיה. בעדותה אמרה המתלוננת כי סיפרה לאמה את כל מה שקרה עם הנאשם (עמוד 22, שורות 20-21). לפיכך, ככל שהמתלוננת אכן סיפרה לאמה אודות כל שקרה עם הנאשם, וככל שהאירוע אכן כלל תקיפה ואיומים, מצופה היה שהאם תמסור דברים אלו, בצורה כלשהי, גם למשטרה.

לא זו אף זו, חוסר העקביות וההתפתחות בגרסת המתלוננת ביחס למעשי הנאשם עולה גם מבחינת עדותו של השוטר בקון, אשר קיבל מהמתלוננת את גרסתה הראשונית במקום. מעדות השוטר בקון עולה כי המתלוננת לא סיפרה לו שהנאשם תקף אותה, אלא רק אמרה לו שאיים עליה ורדף אחריה עם סכין.

38. סוגיה מהותית נוספת לגביה מסרה המתלוננת גרסה בלתי עקבית ומתפתחת, היא הטענה כי הנאשם איים עליה עם סכין עת רדף אחריה כשסכין בידו.

בעדותה בבית המשפט אישרה המתלוננת, חד משמעית, כי הנאשם לא איים עליה עם סכין ולא רדף אחריה עם סכין במהלך האירוע.

בניגוד לכך, כאמור, בעת שהתקשרה המתלוננת למוקד המשטרה היא מסרה תחילה, בין היתר, כי הנאשם הלך להביא משהו שידקור אותה, ולבסוף, בשיחה האחרונה מהשעה 22:23, אמרה למוקדנית בבירור כי הנאשם רודף אחריה עם סכין.

לטענת המתלוננת והמאשימה, המתלוננת אמרה דברים אלו למוקד המשטרה בשל חששה הכן שהנאשם, שהוא אדם מסוכן, יחזור עם סכין וידקור אותה. עם זאת, נוכח התנהגותה של המתלוננת ודבריה קשה לקבל את הטענה כי היא אכן חששה שהנאשם ידקור אותה. המתלוננת העידה כי לאחר האירוע היא המתינה בקומת הכניסה של הבניין ולא נמלטה מהמקום, וזאת הגם שמוקדנית המשטרה הפצירה בה להתרחק מהמקום. כמו כן, המתלוננת העידה שביקשה לעלות חזרה לדירה על מנת לקחת את חפציה, והייתה נכונה לעשות זאת גם במחיר של סיכון גופה וחייה (עמוד 21, שורה 29).

המתלוננת והמאשימה העלו טענה נוספת, לפיה המתלוננת שיקרה למשטרה בעניין הסכין כדי לזרז את הגעת השוטרים למקום, לאחר שהתמהמהו דקות ממושכות, ובהזדמנות הראשונה שבה מסרה את גרסתה היא חזרה בה מהאמירות הלא נכונות לגבי הסכין. אכן, מהאזנה לשיחות עם מוקד המשטרה עולה כי המתלוננת ביקשה להחיש את הגעת ניידת המשטרה למקום ותוך כך סיפרה על האיום בסכין, וכן בהודעתה במשטרה המתלוננת אכן לא חוזרת על הטענה כי הנאשם רדף אחריה עם סכין. עם זאת, לאחר שהגיע למקום השוטר אבי בקון אמרה המתלוננת גם לו כי הנאשם רדף אחריה כשהוא אוחז בסכין. דברים אלו עולים בבירור מעדותו של השוטר בקון, אשר העיד מזיכרונו, לאחר שקרא את דו"ח הפעולה שכתב בסמוך לאחר האירוע (שלא הוגש כראיה). המתלוננת אמנם הכחישה כי אמרה דברים אלו לשוטר בקון, אך אני מוצא להעדיף את דברי השוטר בקון בעניין זה, בהיותו שוטר שהעיד באובייקטיביות ובניטרליות לגבי האירוע ולגבי הדברים ששמע מהמעורבים במקום. לפיכך, הטענה כי המתלוננת העלתה את עניין הסכין רק כדי לזרז את הגעת השוטרים, וכי היא חזרה בה מאמירותיה הלא נכונות לגבי הסכין בהזדמנות הראשונה, אינה יכולה לעמוד. בעת שהגיע השוטר בקון למקום, לא היה עוד צורך להעלות את עניין הסכין על מנת לזרז את הגעת השוטרים, שכן השוטרים כבר הגיעו והמתלוננת כבר לא הייתה בסכנה (ויוזכר כי בשלב זה גם אחיה של המתלוננת כבר היה עמה במקום). כמו כן, ההזדמנות הראשונה של המתלוננת לחזור בה מהאמירות הלא נכונות לגבי הסכין הייתה בפני השוטר בקון, אך היא לא עשתה זאת וחזרה גם בפני השוטר בקון על הטענות הלא נכונות בעניין הסכין.

קשה גם לקבל את דברי המתלוננת לפיהם לאחר האירוע הנאשם עזב את הדירה והלך על מנת להביא סכין. המתלוננת עומתה בחקירתה הנגדית עם העובדה שקיימים סכינים גם במטבח הבית, כך שהנאשם לא היה צריך לעזוב את הדירה על מנת להביא סכין. המתלוננת השיבה תשובה בלתי סבירה כי יתכן ואין סכין ממתכת בבית (עמוד 20, שורות 8-9). קשה לקבל כי בדירה בה מתגוררים דרך קבע כשלושה אנשים ומעלה (הסב, חברתו של הסב והנאשם) לא יהיה סכין ממתכת. יתרה מכך, הנאשם אמר, כבר בחקירת המשטרה ובהמשך גם בעדותו, כי הלך להביא כסף, והשוטר אבי בקון, שהגיע למקום לאחר האירוע ושוחח עם המעורבים, אישר כי גם א אמרה לו שהנאשם הלך להביא כסף.

משכך, לא ניתן להתעלם מהאפשרות שהמתלוננת העלתה את הטענה כי הנאשם רדף אחריה עם סכין על מנת

להשחיר את פניו באופן מגמתי.

39. בחינת עדות המתלוננת למול יתר העדויות והראיות במשפט מעלה כי קיימות גם סתירות חיצוניות, למול העדויות האחרות, שחלקן מהותיות ויורדות לשורש העניין.

ראשית, כפי שפורט בהרחבה לעיל, השוטר אבי בקון העיד כי בעת שהגיע למקום האירוע המתלוננת אמרה לו שהנאשם רדף אחריה כשהוא אוחז בסכין. המתלוננת שללה בעדותה שאמרה דברים אלו לשוטר בקון. כאמור, אני מוצא להעדיף את דבריו של השוטר בקון, שהעיד כעד מטעם המאשימה, בהיותו שוטר אובייקטיבי, ניטרלי, ונטול עניין אישי באירוע, ומאחר ולא מצאתי כל טעם מדוע השוטר בקון לא יאמר אמת או יתבלבל בעניין זה. יש לזכור, כי השוטר בקון אמר את הדברים בעדותו לאחר שעיין בדוח הפעולה שערך מיד בסמוך לאחר האירוע (שלא הוגש כראיה).

40. שנית, המתלוננת טענה בעדותה כי א אמרה לה שצילמה צילום וידיאו של האירוע ושהצילום מצוי במכשיר הנייד שלה. לעומת זאת, עדת התביעה א ד העידה (כפי שיובא בהמשך) כי לא צילמה צילום וידיאו של האירוע וכי לא סיפרה למתלוננת שביצעה צילום שכזה. כאשר נתון זה הוטח במתלוננת היא עמדה על גרסתה והוסיפה כי יש לבדוק את הימצאות הסרטון במכשיר הנייד של א, שכן יתכן שא לא העידה אמת בעניין זה (עמוד 23, שורות 13-14).

בנוסף, המתלוננת העידה כי הגם שא נכחה בדירה בעת אירוע התקיפה והאיומים, היא לא הייתה עדת ראיה לאירוע, מאחר שבזמן האירוע היא התקלחה. לעומת זאת, עדת התביעה א ד העידה (כפי שיובא בהמשך), כי כן הייתה עדת ראיה לאירוע.

כמו כן, המתלוננת העידה כי לאחר האירוע הנאשם עזב את הדירה והלך לדודה, והיא חששה שהוא הלך להביא סכין. לעומת זאת, עדת התביעה א ד סיפרה לשוטר אבי בקון, שהגיע למקום לאחר האירוע, שהנאשם הלך מהדירה על מנת להביא כסף, והשוטר בקון אישר זאת בעדותו. עם זאת, חשוב לציין כי א לא נשאלה על עניין זה בעדותה.

41. שלישית, המתלוננת העידה כי הנאשם איים עלי שיפגע בו או שירצח אותו, מאחר ולא הסכים שיבוא לדירה (עמוד 10, שורה 5). לעומת זאת, עד התביעה י מוטחדזה העיד (כפי שיובא בהמשך) כי הנאשם אמר לו רק שלא יתקרב לבית (עמוד 12, שורה 28). בהמשך עדותה שינתה המתלוננת את גרסתה בעניין זה ולמעשה אישרה את דברי י בעדותו, לפיהם הנאשם אמר לו רק לא להתקרב לבית, וצינה כי לשיטתה גם דברים אלו מהווים איום (עמוד 12, שורה 28; עמוד 22, שורה 13).

הפער בין גרסת המתלוננת לגרסת י והשינוי שחל בגרסת המתלוננת לאחר שהוצגה לה גרסת י, מלמדים על מגמתיות עדות המתלוננת כנגד הנאשם ונטייתה להעצים את תיאוריה, באופן המכרסם במהימנות העדות.

42. בחינת תיאור התקיפה עצמה מעלה כי קיימים הבדלים בין עדות המתלוננת לעדויותיהם של א וי. המתלוננת העידה כי הנאשם הניח את ידו על צווארה ודחף אותה אחורה לכיוון הקיר (עמוד 9, שורות 29-30). י העיד כי הנאשם דחף את המתלוננת בשתי ידיים באזור החזה-בטן לכיוון הקיר (עמוד 12, שורה 24). א העידה כי הנאשם תפס את המתלוננת מהחולצה עם יד אחת ודחף והצמיד אותה לכיוון הקיר (עמוד 26, שורות 8-12). אמנם אין המדובר בהבדלים דרמטיים, אך בהינתן יתר הקשיים והסתירות בעדות המתלוננת סבורני כי יש להבדלים אלו משמעות מסוימת. עוד יצוין, כי אף אחד מהעדים לא העיד כי הנאשם אחז בראשה של המתלוננת, כנטען בכתב האישום.

43. על האמור לעיל, יש להוסיף כי ישנם פערים בין עדות המתלוננת לבין הנטען בכתב האישום.

באשר לטענה שהנאשם איים על המתלוננת בטלפון, בעדותה העידה המתלוננת כי הנאשם איים עליה שאם תחזור הביתה הוא יפגע בה, מבלי שאמר איך יפגע בה (עמוד 9 שורות 16-17). המתלוננת לא הוסיפה דבר בעניין זה גם לאחר שהתובע ניסה לרענן את זיכרונה. לעומת זאת, בכתב האישום נטען כי הנאשם איים על המתלוננת בכך שאמר לה **"אם את חוזרת הביתה אני ידקור אותך"**.

באשר לתיאור התקיפה העידה המתלוננת שהנאשם הניח את ידו על צווארה ודחף אותה אחורה לכיוון הקיר (עמוד 9, שורות 29-30). בכתב האישום, לעומת זאת, נטען כי **"אחז הנאשם בראשה של המתלוננת והצמידו לקיר"**.

באשר לאיום על י העידה המתלוננת בתחילה שהנאשם אמר לי שיפגע בו או שירצח אותו באם יבוא לבית (עמוד 10, שורה 5), ובהמשך שינתה גרסתה והעידה שהנאשם אמר לי רק שלא יתקרב לבית (עמוד 12, שורה 28). בכתב האישום נטען שהנאשם אמר לי **"אני רוצה לראות שאתה מתקרב לבית עוד"**.

גם פערים אלו אינם דרמטיים, אך בהינתן יתר הקשיים והסתירות בעדות המתלוננת סבורני כי לפערים אלו יש משמעות מסוימת.

44. הנה כי כן, בחינת עדות המתלוננת, לרבות בחינת ההתרשמות הבלתי אמצעית מהעדות, ולרבות בחינת עקביותה הפנימית של הגרסה ועימותה מול יתר העדויות והראיות, אשר העלו סתירות מהותיות, פרכות וחוסר עקביות בגרסאות, והכל על רקע הסכסוך בין המתלוננת לבין הנאשם, שאינו שנוי במחלוקת - מובילה אותי למסקנה כי מדובר בעדות שקשה לייחס לה מהימנות גבוהה ומשקל ראיתי גבוה.

עדות העד, מר י מוטחדזה

45. בעדותו סיפר י כי בזמן הרלוונטי לכתב האישום היה מצוי בקשר רומנטי עם המתלוננת לתקופה של כחודש. כיום הם אינם בקשר רומנטי.

לדבריו, ביום האירוע בעת ששהה יחד עם המתלוננת בפארק הלאומי, הנאשם התקשר למתלוננת, גידף אותה ואיים עליה בל תחזור הביתה.

בהמשך, בעת שהם הגיעו לבית הסב בו התגוררה המתלוננת, הבחינו כי הנאשם הוציא את חפציה של המתלוננת מהבית. לפתע הנאשם דחף את המתלוננת לקיר **"היא עפה אחורה. (מדגים דחיפה בשתי ידיים באזור החזה בטן) ודחף אותה לקיר"** (עמוד 12, שורה 24), גידף אותה ואיים עליה **"שירצח אותה ולא תחזור הביתה"** (עמוד 12, שורה 28).

בהתייחס לאיום הנאשם כלפיו העיד: **"לי הוא לא אמר כלום, רק אמר אל תתקרב לבית. אני ממש פחדתי שם ממה שקרה."** (עמוד 12, שורה 28).

בטרם האירוע נשוא האישום, לא הייתה היכרות בינו לבין הנאשם.

46. בחקירתו הנגדית אישר י את דברי הסנגורית כי בזמן הרלוונטי לכתב האישום התרשם שהמתלוננת העדיפה שהנאשם לא יהיה בבית.

לדבריו, נכח ליד המתלוננת בעת שהיא התקשרה למוקד המשטרה, והוא השיב לשאלת הסנגורית כי המתלוננת עמוד 11

דיברה אמת בשיחותיה עם מוקד המשטרה. עם זאת, בעת שעומת עם העובדה כי המתלוננת מסרה למשטרה שהנאשם רודף אחריה עם סכין, בחר שלא להגיב לשאלה ואמר "לא מגיב. אם בית המשפט אומר שאני חייב להגיב, אני אומר שהוא רצה לרצוח אותה." י אישר כי בחר שלא להגיב לשאלה מכיוון שהמתלוננת חשובה לו. לאחר שבית המשפט ציין בפניו כי הוא מעיד באזהרה ועליו לומר את האמת, השיב "ואם אני אגיד שאני לא זוכר. אני לא זוכר חלפה שנה." (עמוד 13, שורה 19).

י שלל את טענת הסנגורית כי המתלוננת הנחתה אותו בנוגע למסירת גרסה בחקירה במשטרה.

47. י אישר את דברי המתלוננת בחקירתה במשטרה, לפיהם א לא הייתה עדה לאירוע התקיפה הואיל ובאותה עת היא התקלחה: "כן זה נכון, באותו זמן היא הייתה במקלחת." (עמוד 25, שורה 6). בחקירתו החוזרת הבהיר: "כשהגענו הביתה היא הייתה במקלחת עד אמצע האירוע. היא יצאה אחרי שהתחיל כל הבלגן. אחרי שהוא איים עם הסכין וזה. לשאלת בית המשפט איזה סכין, אני משיב ככה כתוב שם (מתייחס לציטוט מההודעה של ג), אני בעיניים שלי לא ראיתי סכין. אחרי שהוא איים ואחרי הדחיפה א יצאה. א ראתה את הצעקות והקללות. זה מה שאני זוכר." (עמוד 25, שורות 11-13).

טענות המאשימה ביחס לעדות י

48. לטענת המאשימה י מסר גרסה עקבית, מהימנה וברת אמון, לפיה הנאשם איים ותקף את המתלוננת כמתואר בכתב האישום.

49. לטענת המאשימה, חיזוק למהימנות גרסתו של י עולה מתגובתו עת סירב להשיב לשאלה האם הנאשם רדף אחרי המתלוננת עם סכין, דבר המלמד על יושרו והפנמת עדות באזהרה.

טענות ההגנה ביחס לעדות י

50. לטענת ההגנה עדותו של י הייתה בלתי מהימנה ומגמתית, והוא פעל מתוך מניע לסייע למתלוננת, ולפגוע בנאשם ולהשחיר את פניו.

י לא בחל לשקר או להימנע מלהשיב על שאלות בחקירתו על מנת לגבות את המתלוננת ולתמוך בגרסתה.

51. כמו כן, עדותו של י נגועה בשקרים הנוגעים לליבת האישום ויורדים לשורש העניין.

52. לפיכך, אין לתת אמון בגרסתו של י.

הכרעה בעניין המשקל והמהימנות של עדות י

53. בחינת עדותו של י, לרבות בחינת זיקתו למתלוננת, בעת האירוע ובעת העדות, ועימותה למול העדויות האחרות, מובילה אותי למסקנה כי לא ניתן לייחס לעדותו מהימנות גבוהה ומשקל ראייתי גבוה, ואין בה כדי לסייע באופן ממשי לגרסת המתלוננת או לתמוך בה.

54. י אמנם העיד כי אינו מכיר את הנאשם. עם זאת, הוא העיד גם שבעת האירוע הוא היה בן זוגה של המתלוננת, וכי חרף העובדה שנפרדו כעבור זמן קצר היא עדיין חשובה לו, גם היום. ההתרשמות הבלתי

אמצעות מעדותו של י היא כי הוא עדיין חפץ בטובתה של המתלוננת ומעוניין לסייע לה, ועל כן ניסה ליישב את עדותו עם עדות המתלוננת, כך שקיים קושי רב לייחס משקל ממשי לעדותו ולהסתמך עליה.

כך, כשנשאל לגבי דבריה של המתלוננת בשיחותיה עם מוקד המשטרה העיד תחילה כי המתלוננת אמרה אמת בשיחות אלו. בהמשך, לאחר שעומת עם העובדה כי המתלוננת מסרה למשטרה שהנאשם רודף אחריה עם סכין, בחר שלא להגיב לשאלה, לדבריו מכיוון שהמתלוננת חשבה לו. לאחר שהובהר לו כי עליו להעיד אמת השיב: **"ואם אני אניד שאני לא זוכר. אני לא זוכר חלפה שנה."** (עמוד 13, שורה 19). התנהלות זו של י מלמדת על רצונו לסייע למתלוננת, גם תוך התחמקות ממתן מענה ישיר לשאלות שנשאל בעדותו.

רצונו של העד י לסייע למתלוננת עלה גם בחקירתו החוזרת, עת טען, בפליטת פה, שהנאשם איים עם סכין, ורק לאור שאלת בית המשפט הבהיר כי ציטט מדבריה של המתלוננת, הגם שהוא עצמו לא ראה סכין (עמוד 25, שורות 11-13).

י המשיך במגמת ההתחמקות, גם כאשר טען בעדותו כי אינו זוכר את חתימותיו על הודעתו במשטרה.

55. בחינת עדותו של י למול יתר העדויות במשפט מעלה כי קיימות סתירות חיצוניות למול העדויות האחרות.

כאמור לעיל, קיימים הבדלים בין עדותו של י לבין עדות המתלוננת, בכל הנוגע לאיום הנטען כנגד י. י העיד שהנאשם אמר לו רק שלא יתקרב לבית (עמוד 12, שורה 28). המתלוננת, לעומת זאת, העידה תחילה שהנאשם איים על י שיפגע בו או שירצח אותו, ורק בהמשך עדותה שינתה את גרסתה בדומה לדברי י.

בנוסף, י אישר בעדותו שא לא הייתה עדת ראייה לאירוע התקיפה הואיל ובאותה עת היא התקלחה (עמוד 25, שורה 6; עמוד 25, שורות 11-13), וזאת בניגוד לעדות א, אשר אמרה כי כן הייתה עדת ראייה לתקיפה ולאיומים.

כמו כן, כאמור לעיל, קיימים הבדלים בין י, המתלוננת וא לגבי האופן בו תיארו את התקיפה, כשכולם מוסרים תיאור השונה מהנטען בכתב האישום.

56. בכל הנוגע לאיום הנטען כנגד המתלוננת בטלפון, י לא העיד על איום בדקירה, בניגוד לנטען בכתב האישום.

57. באשר לטענה ביחס לאיום של הנאשם כלפיו, התרשמתי כי עדותו של י לא לקתה במגמתיות, הואיל והנטען לגבי האיומים הופנה כלפיו ובעניין זה לא חש י צורך לגבות את המתלוננת ולכן העיד באופן חופשי וסיפר בפשטות את אשר ארע: **"לי הוא לא אמר כלום, רק אמר אל תתקרב לבית."** עדותו של י בעניין זה עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם.

58. הנה כי כן, בחינת עדותו של י בראי זיקתו למתלוננת, המלמדת על מגמתיותו לטובת המתלוננת ועל מאמציו להתאים את גרסתו לגרסתה בהתייחס למעשי הנאשם כלפיה, ותוך עימותה למול העדויות האחרות, מובילה אותה למסקנה כי קשה לייחס לעדותו מהימנות גבוהה ומשקל ראייתי גבוה, ובפרט ביחס למעשים המיוחסים לנאשם כנגד המתלוננת.

עדות העדה, הגברת א ד

59. העדה הנה גיסתו לשעבר של הנאשם, והמתלוננת הנה הבת של גיסתה לשעבר.

לדבריה היא התגוררה בדירת הסב, במשך 10 שנים. בתקופה המתוארת בכתב האישום היא הגיעה לדירה כדי להתקלח ולטפל בחמה מדי יום.

60. לדבריה, ביום האירוע היא ובנה הקטן היו בדירה, ובנוסף נכחו בדירה הנאשם וחברתו של הסב, שהנה כבת 70.

בעת שהגיעה לדירה הבחינה כי הנאשם השליך את בגדיה של המתלוננת, הואיל ולא חפץ כי המתלוננת תתגורר בדירה.

לאחר מכן, הגיעה המתלוננת לדירה יחד עם י ונעמדה ליד דלת הכניסה לבית. הנאשם החל לאיים על המתלוננת: **"את לא תגורי פה, יא זונה שרמוטה"**, ובתגובה המתלוננת השיבה לו, **"זה הבית של סבא שלי, אתה לא יכול לקבוע על הבית הזה"**. או אז, לדברי העדה, הנאשם תקף את המתלוננת בכך ש**"הצמיד, היא הייתה צמודה כזה לקיר (מדגימה תנועה עם יד ימין ודחיפה קדימה)"**. בהמשך הוסיפה העדה כי הנאשם תפס את המתלוננת מהחולצה, ואיים עליה **"את לא תגורי פה, אני... עד ממש כמעט הרמת ידיים. כאילו היא נדבקה לקיר מעצם הזה שהוא בא אליה ואיים עליה (מדגימה עם היד)"**. (עמוד 26, שורות 8-12).

לאחר מכן, לדברי העדה, הנאשם נרגע במעט, והעדה נכנסה להתקלח כי סברה כי העניינים נרגעו. לאחר שסיימה להתקלח שמעה צעקות ואיומים כגון **"את לא תגורי פה, אני..."** (עמוד 26, שורות 23-24).

לדברי העדה הנאשם לא איים על המתלוננת באמצעות סכין.

המתלוננת התקשרה לאמה כדי שתזמין משטרה, יצאה מהדירה והמתנה לבוא המשטרה.

61. לדבריה העדה היא חוששת מאוד מהנאשם הואיל ובעבר בתקופה שהתגוררה בדירה התגלעו ביניהם מריבות.

62. העדה אישרה כי אמרה במשטרה **"לא בא לי שהוא ירצח גם אותי ואני לא רוצה להסתבך עם אחד כזה"**. (עמוד 26, שורה 31). בהמשך אמרה העדה כי **"לא רציתי להיכנס לזה ולהיכנס לסיטואציה של מלחמה, ופחדתי ולא רציתי שיערבבו אותי, אבל הייתי שם בבית"**. (עמוד 27, שורות 1-2).

63. בחקירתה הנגדית, עמדה א על עדותה בחקירתה הראשית לפיה הייתה עדת ראיה לאירוע התקיפה והאיומים של הנאשם כלפי המתלוננת, וזאת הגם שעומתה עם דברי המתלוננת וי, לפיהם בעת אירוע התקיפה והאיומים היא התקלחה.

לדברי העדה: **"אז את זה כן ראיתי. אני יכולה לומר מהתחלה בשתי דקות, הייתי בבית, והייתה אישה בת 70, ר זרק לג'את הדברים במדרגות, היא לא תגור כאן, ואז היא נכנסה לדלת, ואז הבן אדם הצמיד אותה לקיר, ואיים שלא תגור פה וגם הבן שלי הקטן לצערי ראה את זה"** (עמוד 27, שורות 20-23). בהמשך חזרה ואמרה **"הייתי בסלון וראיתי הכל"**, **"מהסלון רואים את הכל. איך שהיא נכנסה מהדלת של הבית, היא לא הספיקה להיכנס זה קרה על הקיר של הגבס"**. (עמודים 31-32).

64. בהתייחס לשאלת הסנגורית מדוע נכנסה להתקלח לאחר האירוע אם הנאשם הנו אדם מסוכן, השיבה העדה כי נכנסה להתקלח כאשר העניינים נרגעו והמתלוננת התקשרה לאמה על מנת שתתקשר למשטרה.

65. בהתייחס לדברי המתלוננת, לפיהם העדה אמרה לה כי היא תיעדה את האירוע באמצעות סרטון, אמרה העדה שלא צילמה סרטון של האירוע. העדה הסבירה כי לאחר האירוע שאלה אותה המתלוננת אם היא

צילמה את האירוע, אך העדה השיבה לה בשלילה.

66. באשר לגרסאותיה במשטרה אמרה העדה: **"כשהמשטרה באה אמרתי לג' אל תערבבי אותי בסיפור ואני לא ראיתי כלום". אני לא רציתי להתערב בכל העניין הזה, אולם לצערי הרב אני ראיתי את הכל ואני בעניין הזה ומה שאמרתי במשטרה אני חייבת לומר פה אסור לי לשקר.**" (עמוד 28, שורות 1-3).

העדה הסבירה עוד, כי היא לא סיפרה לשוטר שהגיע למקום לאחר האירוע שהייתה עדת ראייה לתקיפה ולאיומים, והיא אף אמרה לו ש**"לא היה איום בכל צורה שהיא"**, הואיל ולא רצתה להיות מעורבת באירוע. עם זאת, בעת שנגבתה גרסתה לאירוע בתחנת המשטרה היא דיברה אמת.

העדה הסבירה כי לאור היכרותה עם הנאשם בעבר היא חששה מפניו **"ולא רוצה לפחד ברחוב"** (עמוד 28, שורות 26-27).

67. הסנגורית הציגה בפני העדה מסרם שהוחלפו בינה לבין הנאשם. יצוין כי תיעוד המסרם לא הוגש לבית המשפט כראייה מטעם ההגנה.

בהתייחס למסרון מיום 22.1.17, אשר כאמור לא הוגש לבית המשפט, העדה סיפרה כי היא נמצאת בהליכי גירושין מאחיו של הנאשם וכי בנה לא נמצאת כעת בחזקתה, והנאשם הציע לה שיסייע לה לקבל חזרה חזקה על בנה במידה ותסייע לו במשפט, וכלשונה: **"תעזרי לי במשפט ואני יעזור לך עם הילד להביא לך אותו."** (עמוד 29, שורות 4-6). בהמשך אישרה כי בקשתו של הנאשם כי העדה תעיד לטובתו הייתה כחודש עובר לדיון בו העידה.

בעקבות דברים אלו עתר בא כוח המאשימה להזהיר את הנאשם כי המאשימה תבקש להרשיעו גם בעבירה של שיבוש הליכי משפט, והנאשם אכן הוזהר כי יתכן והמאשימה תבקש להרשיעו בעבירה זו.

68. הסנגורית הציגה בפני העדה מסרון (שגם הוא לא הוגש כראייה) שנשלח לכאורה מהטלפון שלה לנאשם ובו נכתב **"אם תיפול לי לידיים ביוחננוף"**. העדה הכחישה כי היא שלחה מסרון זה, אך בן זוגה של העדה, שנכח באולם בית המשפט בעת עדותה, התפרץ ואמר כי הוא זה ששלח את המסרון לנאשם. העדה אישרה כי לבן זוגה יש צו הרחקה מאחיו של הנאשם.

בהמשך לכך, הסנגורית הטיחה בעדה כי בן זוגה מפרסם פוסטים שקריים בפייסבוק אודות הנאשם וכן מאיים עליו, והציגה בפניה הודעה שנשלחה באמצעות הפייסבוק, אשר גם היא לא הוגשה כראייה. העדה אמרה בתגובה: **"מה אני קשורה לזה, זה לא מעניין אותי. הנאשם ירד לפני כמה ימים עם סכין כזו גדולה, לילד של החבר שלי, הוא מאיים על כולם, הוא גיבור על כולם... אני מפחדת ממנו."** (עמוד 30, שורות 10-12).

69. בנוסף, העדה הכחישה כי שלחה לנאשם בטלפון תמונה שלה, כפי שטענה בפניה הסנגורית, והסבירה שיתכן וילדיה שלחו את התמונה. גם תמונה זו והודעה זו לא הוגשו כראייה מטעם ההגנה.

70. בחקירתה החוזרת התבקשה העדה להציג את המסרם שהנאשם שלח לה לטענתה, אך טענה כי סוללת מכשיר הנייד שלה נגמרה. בהמשך, לאחר שטענה את הסוללה, היא בדקה את מכשיר הנייד שלה ואמרה שההודעות הקודמות אינן מצויות במכשיר, אך הוסיפה: **"אבל אני מוכנה שזה ילקח מהמשטרה, אני הראיתי להם."** (עמוד 33, שורות 31-32).

71. בהתייחס ליחסיה עם הנאשם העידה העדה כי אין לה כל עניין להזיק לו, וכי היא הגיעה למסור את עדותה בנוגע לאירוע נשוא האישום לו הייתה עדה.

טענות המאשימה

72. המאשימה עותרת להרשיע את הנאשם במיוחס לו בין היתר בהסתמך על עדותה של א, אשר מסרה גרסה עקבית ומהימנה, לפיה הייתה עדת ראיה לכך שהנאשם איים ותקף את המתלוננת כמתואר בכתב האישום.

73. לטענת המאשימה, א, בכנותה, העידה כי חששה מאוד מהנאשם ועל כן העדיפה שלא להיות מעורבת ולא למסור את גרסתה בעניין, ולכן מסרה לשוטר שהגיע למקום כי לא הייתה עדה לאירוע.

74. המאשימה טוענת עוד כי מעדותה של א עלה שהנאשם ניסה לשבש מהלכי משפט עת ביקש ממנה להימנע מלהעיד בתמורה לסיועו בהשבת בנה לחזקתה. לפיכך, עתרה המאשימה להרשיע את הנאשם, בנוסף לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, גם בעבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט.

טענות ההגנה

75. לטענת ההגנה אין לתת אמון בעדותה של א, בהיותה עדותה מגמתית ובלתי מהימנה, הנגועה בניסיון להשחיר את פניו של הנאשם, והכל על רקע סכסוך גירושין בינה ובין אחיו של הנאשם בנוגע לחזקת בנם המשותף. כמו כן, העדה העידה כי יש לה עבר לא קל עם הנאשם, וכל זאת כשלבן זוגה יש צו הרחקה מאחיו של הנאשם. עומק הסכסוך המשפחתי עולה מהמסרם בינה לבין הנאשם ומהודעות הפייסבוק שהוצגו לעדה. מעדותה עלה כי בן זוגה, אשר אף נכח באולם במהלך עדותה, נמצא בסכסוך עם הנאשם.

76. בעדותה של א נתגלו מספר פרכות וסתירות.

א אמרה בגרסתה הראשונה ביותר לשוטר שהגיע למקום כי הנאשם לא נקט באיומים עם סכין או באיומים בכל אופן שהוא כנגד המתלוננת, והיא גם לא סיפרה לשוטר שהייתה עדת ראיה לתקיפה של המתלוננת על ידי הנאשם. רק לאחר מספר ימים, עת מסרה א את הודעתה במשטרה, היא סיפרה לראשונה כי הייתה עדת ראיה לאירוע נשוא כתב האישום.

כמו כן, גרסתה של א, לפיה הייתה עדת ראיה לאירוע התקיפה והאיומים נשוא כתב האישום, סותרת את עדותם של המתלוננת, והשוטר שהגיע למקום, אשר העידו כולם כי בעת האירוע א התקלחה.

כך גם אין לקבל את גרסתה של א, לפיה חששה מהנאשם, מאחר שלדבריה שלה מיד לאחר האירוע היא נכנסה להתקלח וזו אינה התנהגות של אדם המצוי בפחד. כמו כן, במהלך עדותה הוצג בפניה כי שלחה מהטלפון הנייד שלה תמונה שלה לנאשם, וגם זו אינה התנהגות של אדם המצוי בפחד.

77. לטענת ההגנה יש לדחות את עתירת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה נוספת של ניסיון שיבוש מהלכי משפט על יסוד עדותה של א, וזאת מאחר שאין לקבל את גרסתה של א בעניין. בעת שהתבקשה א להציג במהלך עדותה את ההודעות המדוברות היא טענה כי נגמרה לה הסוללה ובהמשך טענה שההודעות אינן קיימות. כמו כן, אין חולק שא הוספה כעדת תביעה רק כשבוע עובר למתן עדותה, ועל כן לא הגיוני שחודש לפני כן ידע הנאשם כי היא צפויה להעיד נגדו.

הכרעה בעניין המשקל והמהימנות של עדות א

78. בחינת עדותה של א, לרבות טיב הקשר בינה לבין הנאשם בזמן האירוע ובזמן העדות, ולרבות עקביות גרסתה ועימותה למול העדויות האחרות, מובילה אותי למסקנה כי לא ניתן לייחס לעדותה מהימנות גבוהה ומשקל ראייתי גבוה.

79. א אמנם העידה כי אין לה כל עניין להזיק לנאשם וכן נראה כי בתחילה אכן לא הייתה מעוניינת להיות מעורבת באירוע נשוא כתב האישום, ואולם מדבריה במהלך עדותה, כמו גם מהתנהגותה ומהתנהגות בן זוגה, אשר נכח באולם בזמן עדותה, ניתן היה ללמוד כי קיים סכסוך עמוק בינה לבין הנאשם.

א העידה כי בעבר התגוררה בדירת הסב במשך 10 שנים, וכי בתקופה המתוארת בכתב האישום היא הגיעה לדירה כדי להתקלח ולטפל בחמה מדי יום. כמו כן, העידה כי בתקופות אלה התגלעו בינה לבין הנאשם מריבות. משכך, בתקופת האירוע היחסים בין א לבין הנאשם לא התנהלו על מי מנוחות.

א העידה עוד כי כיום, בזמן העדות, קיים סכסוך גירושין בינה לבין אחיו של הנאשם, שנסוב גם סביב סוגיית החזקה בבנם המשותף, אשר נמצא בחזקת האח ולא בחזקתה. עוד העידה כי הנאשם היה מעורב, או ניסה להיות מעורב, בקשר בינה לבין האח סביב הוויכוח בנושא החזקה (עמוד 29, שורות 4-6). כמו כן העידה א כי כנגד בן זוגה כיום קיים צו הרחקה מאחיו של הנאשם. זאת ועוד, במהלך חקירתה הנגדית של א הציגה לה הסניגורית מסרון (שלא הוגש כראיה) שנשלח לכאורה מהטלפון שלה לטלפון של הנאשם ובו נכתב "אם תיפול לי לידיים ביוחננוף", וא הכחישה כי שלחה מסרון זה לנאשם, אך בן זוגה, מר אלי משה, שכאמור נכח באולם, התפרץ ואמר כי הוא זה ששלח את המסרון לנאשם. מאחר שהמסרון לא הוגש כראיה וא הכחישה כי שלחה אותו, אינני מתייחס כלל למסרון עצמו, אך עם זאת, יש להתייחס לדבריו של בן זוגה של א, שהתפרץ ואישר במהלך הדיון שהוא זה שרשם את הדברים, והדברים אף תועדו בפרוטוקול (עמוד 29, שורה 17). א הוסיפה והעידה אודות איומים של הנאשם על בנו של בן זוגה בעת האחרונה (עמוד 30, שורות 10-12).

אעיר כי משבחרה ההגנה שלא להגיש את המסרם והפרסומים בפייסבוק שהוצגו לא בעדותה, לא ניתן לתת לתוכנם כל משקל ולהתייחס לסתירות לכאורה שעלו מעדותה של א בנוגע לאותם פרסומים ומסרם. עם זאת מעדותה של א, כמו גם מדברי בן זוגה שהתפרץ בדיון, ניתן ללמוד כי א ובן זוגה מצויים בסכסוך עמוק עם הנאשם גם כיום, בזמן העדות.

על כן, לא ניתן לשלול כי ליחסים העכורים בין א לבין הנאשם ולסכסוך ביניהם הייתה השפעה על הדברים שמסרה בסמוך לאחר האירוע ובעדותה, ולפיכך יש לנקוט משנה זהירות בבחינת עדותה.

80. בחינת גרסתה של א בקשר לאירוע, החל מדבריה הראשונים לשוטר אבי בקון שהגיע למקום בסמוך לאחר האירוע, מלמדת על חוסר עקביות ועל התפתחות בגרסה.

גרסתה הראשונה ביותר של א לאירועים נמסרה לשוטר אבי בקון. השוטר בקון סיפר בעדותו כי כאשר נכנס לדירה לאחר האירוע הוא ראה במקום את א, שמסרה לו שאכן היו גידופים וצעקות אך לא הייתה סכין, ושהנאשם לא איים על המתלוננת באמצעות סכין או בכל צורה שהיא. כמו כן, א לא סיפרה לשוטר בקון על כך שראתה את הנאשם תוקף את המתלוננת.

רק לאחר מספר ימים, עת מסרה א את הודעתה במשטרה, היא סיפרה לראשונה כי הייתה עדת ראיה לאירוע נשוא כתב האישום.

בעדותה בבית המשפט העידה א כי לא אמרה אמת לשוטר בקון מאחר ופחדה ולא הייתה מעוניינת להתערב בסכסוך (עמודים 27-28). גם השוטר בקון ציין בעדותו כי התרשם שא לא רצתה להתערב ולנקוט בעמדה, ואף סירבה להזדהות בפניו תחילה. בנסיבות רגילות ניתן היה לקבל הסבר זה של א, שנראה סביר והגיוני, ותואם את ניסיון החיים. אולם, בנסיבות המקרה דן סבורני כי הסבר זה אינו מצליח להקהות את הבעייתיות העולה מחוסר העקביות בגרסאותיה של א ומהסתירות המהותיות בין עדותה לבין עדויות יתר עדי התביעה.

81. בחינת עדותה של א למול עדויות העדים האחרים מעלה קיומן של סתירות, לרבות סתירות מהותיות היורדות לשורשו של עניין.

ראשית, כאמור, בעדותה טענה א שהייתה עדת ראייה לכך שהנאשם תקף את המתלוננת ואיים עליה, ושבעת האירוע היא הייתה בסלון הדירה. לעומת זאת, כפי שהובא לעיל, המתלוננת וי העידו מפורשות כי א לא ראתה את התקיפה ואת האיומים מאחר שהתקלחה באותה העת. סתירה זו בין עדי התביעה לא יושבה, והיא סתירה מהותית, היורדת לשורשו של עניין, אף אם לכאורה למתלוננת לא היה עניין שלא לאשר את טענת א.

שנית, כאמור, א שללה את טענת המתלוננת, אשר העידה שא סיפרה לה כי תיעדה את האירוע בסרטון וידיאו. א העידה כי לא צילמה את האירוע בווידיאו וכן העידה כי לא אמרה למתלוננת שצילמה את האירוע בווידיאו.

שלישית, כאמור, קיימים הבדלים בין א, המתלוננת וי באשר לאופן בו כל אחד מהם מתאר את תקיפת המתלוננת, ואף אחת מהגרסאות אינה תואמת לחלוטין את הנטען בכתב האישום.

82. הנה כי כן, בחינת עדותה של א, המלמדת על טיב היחסים העכורים בינה לבין הנאשם והסכסוך המתמשך ביניהם, על חוסר העקביות בגרסתה, ועל הסתירות המהותיות בין עדותה לבין עדויות עדי התביעה האחרים - מובילה למסקנה כי לא ניתן לייחס לעדותה מהימנות גבוהה ומשקל ראיתי גבוה.

83. אציין עוד כי לא מצאתי לקבל את עתירת המאשימה להרשיע את הנאשם גם בעבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט על סמך עדותה של א, ונימוקי בעניין זה יובאו בהמשך הכרעת הדין.

ניתוח ראיות ההגנה

עדות הנאשם

84. בחקירתו הראשית העיד הנאשם כי ביום האירוע חזר הביתה, בשעה 19:00-20:00 לערך, לאחר שביקר את אביו שהיה מאושפז בבית חולים תל-השומר. בהמשך, כלשונו: **"העפתי את הבגדים של ג'/המתלוננת כי לא רציתי שתגור שם, זהו. ג' באה עם חבר שלה בסביבות שמונה וחצי תשע, לא בדיוק זוכר, ביקשתי מהחבר שלה "בבקשה אל תבוא לבית שלי יותר" וקיללתי את ג' וצעקתי עליה, אני לא רוצה לתאר לבית המשפט את הקללות שקיללתי. אז הלכתי להביא כסף ואמרתי "כשאני חוזר אני לא רוצה שתהיי פה." חזרתי הביתה עליתי למעלה, ובזמן הזה ג' התקשרה למשטרה, הגיעה משטרה, נתתי את העדות שלי בעדות הראשונית לשוטר שהגיע והוא אמר לי שזה כלום אם לא היה איומים ולא היה כלום. הוא לא דיבר איתי על מעצר או עיכובים. אחרי שהיא ביקשה להתלונן השוטר אמר לי "אתה מעוכב". אז נלקחתי לתחנה.**" (עמוד 36, שורות 15-24).

85. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם כי צעק, גידף והשליך את חפציה של המתלוננת מחוץ לדירה בשל חוסר

שביעות רצונו מהתנהלות המתלוננת אשר הגיעה עם בן זוגה הביתה: "אני מודה שקיללתי וביקשתי שלא תגור פה יותר. ...היא לא יכולה לעשות דברים מה שבא לה לעשות. אני מאשר שלא הייתי מרוצה מזה שהיא מביאה גבר הביתה ואכן אמרתי שאני לא רוצה שיהיה פה בית זונות." (עמוד 37, שורות 1-3).

86. הנאשם העיד עוד כי הוא גר בדירת אביו מיום היוולדו. לשאלת בא כוח המאשימה השיב כי במהלך השנים גרו בדירה מדי פעם גם בני משפחה נוספים, אשר אליהם התייחס "טוב", כלומר דאג למחייתם. בעקבות דבריו אלו, ביקש בא כוח המאשימה להציג נתונים אודות עברו הפלילי של הנאשם על מנת לסתור את עדותו אודות אופיו הטוב, אך בקשה זו נדחתה על ידי באותו השלב.

87. בהמשך, לשאלת בא כוח המאשימה אם הוא רב בעבר על רקע שימוש בנכס השיב הנאשם מיוזמתו כי הוא בעל עבר פלילי אך הוסיף כי לא נקט באלימות פיזית כלפי אחר על רקע שימוש בדירה: "בכללי לא רבתי גופנית עם אדם לצאת מהבית. זה שהיה לי עבר פלילי עשיר על אלימות, ויש תקיפות בנסיבות מחמירות, זה יש לי. כן רבתי בצורה מילולית בקללות כמו "בן זונה" וכו'" (עמוד 39, שורות 1-3). נוכח דבריו אלו של הנאשם, אשר העיד כי מריבותיו עם הדיירים האחרים היו מילוליות בלבד ולא כללו אלימות פיזית וכן העיד אודות עברו הפלילי, ובהסכמת הסנגורית, הוטחה בפני הנאשם העובדה כי הוא הורשע ונדון לעונש מאסר בגין איום ודקירה של אחיה של המתלוננת. הנאשם השיב כי אכן הודה בדברים אלו בבית המשפט והורשע, "אבל הדברים לא היו" (עמוד 39, שורה 20).

בהמשך, לאחר שהסנגורית חזרה בה מהסכמתה והתנגדה להמשך הצגת עברו הפלילי של הנאשם, קיבלתי את בקשתו של בא כוח המאשימה להטיח בנאשם נתונים הסותרים את עדותו, לפיה מריבותיו עם הדיירים האחרים לא כללו אלימות פיזית, באופן שיציין את העובדה שהנאשם הורשע בעבירות שאינן עולות בקנה אחד עם עדותו, וזאת מבלי לפרוש את פרטי הפרטים של ההרשעות וגזרי הדין (עמוד 40). יצוין כי גיליון רישומו הפלילי של הנאשם לא הוגש כראיה.

88. בהמשך החקירה הנגדית, לשאלת התובע אם א ראתה את האירוע, השיב הנאשם כי א הייתה במקלחת, והוסיף: "בזמן שהיו צעקות היא הייתה במקלחת".

הנאשם עומת עם גרסת א אשר העידה כי הייתה עדה לאירוע התקיפה, והשיב כי הוא מסוכסך עמה: "זה שצעקתי עליה אני לא מסתיר וקיללתי. א משנה את הכל ואת הגרסה שלה. אני מסוכסך שלה כמו שאומרים." (עמוד 41, שורות 22-23).

89. בהתייחס לעדותו של י, אשר העיד כי תקף את המתלוננת, העיד הנאשם: "ברגע שביקשתי מבן אדם בבקשה תצא מהבית שלי" זה עלבון לבן אדם." (עמוד 41, שורה 28).

90. בא כוח המאשימה עימת את הנאשם עם גרסתו במשטרה לפיה לא איים על המתלוננת בטלפון ולא התקשר אליה כלל. הנאשם הסביר כי כאשר אמר במשטרה שיש לו פירוט שיחות התכוון שניתן לבקש להוציא פירוט שיחות.

91. הנאשם הכחיש ושלל כי פנה לא וניסה לשבש את עדותה עת הציע לה לסייע עם בנה בתמורה לכך שהיא לא תעיד.

92. הנאשם העיד כי לשוטר שהגיע למקום אמר שהוא הלך להוציא כסף מדודו הואיל ומשכורתו נכנסת

לחשבון הבנק שלו, ובתמורה דודו מוציא לו סכום כסף מהכספומט.

93. הודעתו של הנאשם במשטרה הוגשה בהסכמה (ת/2).

בהודעתו במשטרה מסר הנאשם כי בשעה 21:00 הגיע לדירתו לאחר שביקר את אביו בבית החולים. המתלוננת לא הייתה בבית, והוא השליך את בגדיה. המתלוננת הגיעה לדירה והבחינה כי בגדיה הושלכו מחוץ לדירה ושאלה את הנאשם לפרש העניין. או אז, החל הנאשם לצעוק ולגדף את המתלוננת, אך הוא לא איים עליה ולא הרים עליה יד. הוויכוח התרחש בכניסה לבית. לדבריו זו הייתה הפעם הראשונה שהתגלע ויכוח בין השניים על רקע התנהגותה של המתלוננת, אשר לא הולמת את כללי הבית. הנאשם שלל כי התקשר למתלוננת בטרם הגעתה לדירה ואיים עליה. הנאשם ציין כי יש פירוט שיחות מהטלפון שלו, וכי יתכן וא התקשרה אליה. הנאשם אישר שא הייתה בבית בעת שהתגלע הוויכוח בינו לבין המתלוננת. הנאשם שלל כי רדף אחרי המתלוננת כשהוא אוחז בסכין ואיים עליה. לדבריו הוא צעק על המתלוננת וגידפה אך לא איים עליה בשום אופן. כמו כן, שלל כי איים על י. לאחר שגידפה וצעק עליה הלך להביא כסף ואמר לה שאין הוא חפץ לפגשה שוב.

טענות המאשימה

94. בא כוח המאשימה עתר שלא לתת אמון בעדות הנאשם ולהעדיף את גרסת עדי המאשימה על פניה.

95. לטענת המאשימה, בלב הנאשם גמלה החלטה להוציא את המתלוננת מהדירה על רקע רצונה להביא את בן זוגה לדירה, ולשם כך הוא פעל באלימות כלפיה.

96. מדובר בנאשם אלים אשר אינו נרתע מלנקוט באלימות ובאיומים, גם בנוכחות אחרים, כאשר גם בעבר נקט באמצעי אלימות כנגד בני משפחה אחרים על רקע שימוש בנכס.

טענות ההגנה

97. לטענת ההגנה יש לתת אמון בעדות הנאשם, אשר הנה עקבית ונתמכת בשיחתה של אמה של המתלוננת עם המשטרה, שהייתה השיחה הראשונה למשטרה ובוצעה בעקבות שיחתה עם המתלוננת שסיפרה לה באופן ספונטאני אודות התרחשות האירוע.

98. כמו כן, באשר לאיום הנתען בטלפון, המשטרה כלל לא טרחה לבדוק את פלטי השיחות על מנת לברר אם הנאשם אכן התקשר למתלוננת ואיים עליה בטרם הגיעה לדירה.

99. בהתייחס לעבר הפלילי של הנאשם, אשר נחשף בפני בית המשפט, עותרת ההגנה שלא להסתמך עליו כשלעצמו ולא לתת לו משקל.

הכרעה בעניין המשקל והמהימנות של עדות הנאשם

100. בחינת עדות הנאשם, לרבות יחסיו עם המתלוננת והסכסוך בינו לבין המתלוננת ויתר בני המשפחה על רקע השימוש בדירה, לרבות התייחסותו לסכסוכים קודמים דומים שהוטחו בפניו, ולרבות עקביות גרסתו ואחידותה ועימותה למול הראיות האחרות, מובילה אותי למסקנה כי לא ניתן להעניק לעדותו של הנאשם מהימנות גבוהה ומשקל ראייתי גבוה, אך גם לא ניתן לשלול את גרסתו כמופרכת על פניה

בנסיבות העניין.

101. בחינת גרסתו של הנאשם ביחס לאירוע, החל מהדברים הראשונים שמסר במקום לשוטור אבי בקון, עבור להודעתו במשטרה וכלה בעדותו בבית המשפט, מלמדת כי מדובר בגרסה עקבית ואחידה, במיוחד ביחס לליבת האירועים.

כאמור, הגורם המשטרתי הראשון שקיבל את גרסאות הצדדים היה השוטור אבי בקון, שהגיע למקום בסמוך לאחר האירוע. הוא העיד מזיכרונו, אשר רוענן לאחר קריאת דו"ח הפעולה שכתב (שלא הוגש כראיה). השוטור בקון העיד כי הנאשם מסר לו שהתגלע ויכוח בינו לבין המתלוננת על רקע רצונה של המתלוננת להביא חבר לביתו והוא לא היה מוכן "להפוך את הבית לבית זונות". כמו כן, הנאשם מסר לו שאכן גידף וצעק על המתלוננת אך לא איים עליה ולא תקף אותה.

גרסה דומה מסר הנאשם בהודעתו במשטרה (ת/2), וכן בעדותו בבית המשפט.

102. בחינת גרסת הנאשם מעלה כי הוא לא מרחיק עצמו כליל מהאירוע ולא מכחיש באופן גורף את מעורבותו באירוע. הנאשם לא שולל את הוויכוח עם המתלוננת ועם י בכניסה לבית, הוא מאשר שזרק את בגדיה של המתלוננת מחוץ לבית, הוא מאשר שגידף וקילל את המתלוננת, והוא מאשר שאמר למתלוננת ולי שלא יחזרו יותר לבית.

על כן, לא ניתן לומר כי גרסתו של הנאשם מופרכת ובלתי גיונית.

103. חיזוק מסוים לגרסתו של הנאשם ניתן למצוא בהתנהגותו מיד לאחר האירוע.

אין חולק כי לאחר האירוע הנאשם הלך מהדירה ואז שב לדירה ושהה שם עד שהגיעה המשטרה. גרסת הנאשם כי הלך לקחת כסף וחזר נתמכת בדברים שמסרה א לשוטור בקון מיד בסמוך לאחר האירוע. בנוסף, לדברי השוטור בקון בעדותו, כאשר הגיע לדירה הוא הבחין בנאשם יושב על הספה. עוד העיד השוטור בקון כי הדירה נראתה מסודרת. כאשר השוטור בקון פנה לנאשם, הנאשם שיתף פעולה ומסר את גרסתו המפורטת. כמו כן, הנאשם לא התנגד לעיכובו לתחנה, והשוטור בקון לא ציין התנהגות מחשידה כלשהי מצד הנאשם, ולא נטען כי לאחר האירוע הנאשם נמלט או ניסה להימלט מהמקום.

104. חיזוק מסוים נוסף לגרסת הנאשם ניתן למצוא בתיאור שמוסרת אמה של המתלוננת למוקד המשטרה בטלפון, בשיחה שהוקלטה והוגשה בהסכמה (ת/1).

כאמור, אמה של המתלוננת היא הראשונה שהתקשרה למוקד המשטרה ודיווחה על האירוע, וזאת לאחר שהמתלוננת, כפי שהעידה בעדותה, דיברה איתה וסיפרה לה את כל מה שקרה באירוע. אין חולק כי מדובר בעדות מפי השמועה וכן האם לא העידה במשפט, ואולם הקלטת השיחה הוגשה בהסכמה על ידי הצדדים, מבלי שמי מהצדדים סייג את הסכמתו לקבילות שיחת האם עם המשטרה כך שלא תהיה קבילה כראיה לאמיתות תוכנה.

האזנה לשיחה מעלה, כאמור, כי האם מדברת על מריבה בין הצדדים והיא לא מזכירה איומים או תקיפה. תיאור זה דומה לגרסת הנאשם.

105. באשר לאיום הנטען כנגד המתלוננת בטלפון, הנאשם הכחיש שהתקשר אל המתלוננת, ובהודעתו במשטרה הוסיף וציין מיוזמתו כי ניתן לבדוק את שיחות הטלפון במכשיר הנייד שלו, באופן המלמד לכאורה שאין לו מה להסתיר ואשר מחזק את גרסתו. חוקרי המשטרה לא בדקו את המכשיר או את פלטי

השיחות על מנת לברר האם התקיימה שיחה כאמור, ועל כן טענת הנאשם לא נסתרה בממצאים אובייקטיביים, ומחדל זה פועל לטובתו.

106. מנגד, אין חולק כי בין הנאשם לבין המתלוננת התגלע סכסוך סביב השימוש בדירה, וכי בעקבות זאת היה לו לכאורה מניע לתקוף אותה ולאיים עליה.

הנאשם אישר שהוא גר בדירה מאז ומתמיד, ושתמיד היה מעוניין להיות היחיד שמתגורר בדירה, פרט לסב. לפיכך, כניסת בני משפחה אחרים לדירה היוותה איום על המשך מגוריו הבלעדיים בדירה. כמו כן, הנאשם אישר שיש לו סכסוך מתמשך עם יתר בני המשפחה סביב עניין השימוש בדירה. יתרה מכך, הנאשם אישר התרחשותם של מריבות וויכוחים קודמים עם בני משפחה סביב שימוש בנכס, אך הכחיש אלימות ואיומים.

בקשר לסכסוך עם המתלוננת, הנאשם אישר שכעס מאוד על המתלוננת ואף אישר שהשליך את חפציה, קילל וגידף אותה, ואמר לה ולבן זוגה לא לחזור לדירה.

התנהגותו הפראית של הנאשם וכעסו הרב על המתלוננת יכולים להצביע על מניע מצדו לתקוף את המתלוננת ולאיים עליה.

מכאן שיש לנקוט בזהירות גם בבחינת עדותו של הנאשם.

107. מעדות הנאשם עלה כי הוא לא אמר אמת בדבריו ביחס לעברו הפלילי בעניין סכסוכים קודמים עם בני משפחה באשר לשימוש בנכס, בהם נקט באלימות כנגד אותם בני משפחה (אחיה של המתלוננת) ואף הורשע ונידון למאסר בגינם. הנאשם אמנם הסביר מדוע הודה והורשע בביצוע המעשים האמורים וטען כי למעשה הוא הכחיש את ביצועם, אך נוכח ההרשעה החלוטה לא ניתן לקבל את הסבריו של הנאשם, ועל כן יש בכך כדי לכרסם במהימנות עדותו בהקשר זה. יודגש, כי מעבר לציון העובדה שהנאשם הורשע ונידון לעונש מאסר בגין איום ודקירה של אחיה של המתלוננת בקשר לסכסוך בנכס, לא נחשפתי להרשעות נוספות של הנאשם וגיליון הרישום הפלילי שלו לא הוגש כראיה במשפט.

בהקשר זה יובהר, כי הנאשם העיד מיוזמתו שהוא בעל עבר פלילי והוסיף כי בכל הנוגע לסכסוכים עם בני המשפחה בגין השימוש בנכס הוא לא נקט באלימות פיזית כלפי אחרים, וכי הוויכוחים היו רק מילוליים. לפיכך, ובהתאם לסייג הקבוע בסעיף 163 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד"פ"), וכפי שצוין בהחלטה שהתקבלה במהלך המשפט, הנתונים ביחס לעברו הפלילי של הנאשם התקבלו על מנת לסתור את טענתו כי לא נקט באלימות בעבר כנגד בני משפחה אחרים על רקע סכסוך בגין שימוש בנכס, ולא מעבר לכך. על כן, משקלו של נתון זה מוגבל רק לסתירת עדותו של הנאשם בעניין זה. בסוגיה זו אפנה לע"פ 5972/07 **פלוני נגד מדינת ישראל ופלוני** (פורסם בנבו ביום 29.11.07), שם נקבע כי ההיתר להצגת שאלות אודות עברו הפלילי של נאשם במסגרת סעיף 163 לחסד"פ ניתן רק כדי לאפשר לתביעה לסתור את דבריו, בבחינת משקל נגד לעדות בדבר אופיו הטוב.

108. גרסתו של הנאשם באשר לשאלה האם א הייתה עדת ראיה לאירוע נותרה לא ברורה עד תום.

בהודעתו במשטרה אישר הנאשם שא הייתה בבית בזמן האירוע והוא לא אמר מפורשות שהיא הייתה במקלחת בזמן האירוע ועל כן לא ראתה אותו. בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם שא התקלחה ולאחר מכן הוסיף שכשהיו צעקות א הייתה במקלחת, ומדבריו אלו לא ניתן להבין בבירור האם כוונתו היא שבעת האירוע א הייתה

במקלחת.

מנגד, בשום שלב הנאשם לא אמר כי א כן ראתה את האירוע. בהודעה במשטרה הנאשם רק ענה על שאלת החוקר האם א הייתה בבית, והחוקר לא המשיך ושאל ברחל בתך הקטנה אם א ראתה את האירוע. בעדות בבית המשפט, בתגובה לשאלה אם א ראתה את האירוע, השיב הנאשם שא הייתה במקלחת, ולא אישר שא ראתה את האירוע.

לפיכך, גרסתו של הנאשם בעניין זה נותרה לא ברורה עד תום, ויש בכך כדי להשליך במידה מסוימת על מהימנות גרסתו.

109. סוגיה נוספת שנותרה לא ברורה, היא השאלה מדוע הנאשם השליך את בגדיה של המתלוננת אם, לטענתו, כלל לא שוחח איתה בטלפון. מאחר שהנאשם לא נשאל על כך, לא בחקירת המשטרה ולא בעדותו בבית המשפט, הסוגיה נותרה לא ברורה, כך שמצד אחד ייתכן שטענת הנאשם אינה מבוססת, ומצד שני ייתכן שהנאשם ידע על כוונת המתלוננת להביא את בן זוגה לדירה עוד קודם לכן. לפיכך, אינני סבור כי לסוגיה זו השלכה ממשית על מהימנות גרסת הנאשם. לא זו אף זו, משנמנעה היחידה החוקרת לבדוק סוגיה זו באמצעים אובייקטיביים, יש במחדל זה כדי לפעול לטובת הנאשם.

110. שקלול כלל האמור לעיל, לרבות עקביות גרסת הנאשם ואחידותה ועימותה למול הראיות האחרות, לרבות יחסיו עם המתלוננת והסכסוך ביניהם והסכסוך עם יתר בני המשפחה על רקע השימוש בדירה, ולרבות אי אמירת אמת מצד הנאשם בהתייחס לסכסוכים קודמים דומים - מוביל אותי למסקנה כי לא ניתן להעניק לעדותו של הנאשם מהימנות גבוהה ומשקל ראייתי גבוה, אך גם לא ניתן לשלול אותה כמופרכת על פניה, ולא ניתן לומר כי היא מחזקת את ראיות המאשימה.

סיכום ממצאי מהימנות ומשקל

111. המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם במיוחס לו בהסתמך על עדויות המתלוננת, י וא, אשר, לטענתה, מסרו גרסאות עקביות ומהימנות, לפיהן הנאשם איים על המתלוננת ועל י ותקף את המתלוננת, כמתואר בכתב האישום.

112. מנגד, ההגנה עתרה לזכות את הנאשם מהמיוחס לו, ולהעדיף את גרסתו על פני גרסת עדי התביעה, אשר עדותם נמצאה בלתי מהימנה, כשהם פועלים מתוך מניע לפגוע בנאשם ולהשחיר את פניו לאור סכסוך משפחתי ביניהם, וכאשר אף נמצא כי שקריהם נוגעים לליבת האישום ויורדים לשורש העניין.

113. שקלול כלל ממצאי המהימנות והמשקל כפי שהוצגו לעיל, מובילים אותי למסקנה כי אין בכוחן המצטבר של ראיות המאשימה כדי להוכיח שהנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ברמה של למעלה מכל ספק סביר.

114. לא ניתן לשלול כי לשלושת עדי המאשימה המרכזיים - המתלוננת, י וא - היה עניין מסוים להעיד כנגד הנאשם, הן בחקירת המשטרה והן בעדות בבית המשפט, וזאת נוכח הסכסוך העמוק והממושך בין המתלוננת וא לבין הנאשם ויחסיהם העכורים, ונוכח המגמתיות של י לטובת המתלוננת.

עוד מצאתי, כי כל אחת משלושת העדויות המרכזיות לקתה בסתירות פנימיות וחיצוניות, כאשר חלק מהסתירות

יורדות לשורשו של עניין, כגון הטענה הלא נכונה מצד המתלוננת שהנאשם רדף אחריה כשהוא אווז בסכין. יתרה מכך, מצאתי כי בין עדויות עדי המאשימה לבין עצמן קיימות סתירות בנושאים מהותיים, כגון בשאלה האם א הייתה עדת ראייה לאירועים אם לאו.

השילוב של העניין הקיים אצל עדי התביעה כנגד הנאשם עם הבעייתיות האופפת את עדותם נוכח הסתירות הפנימיות והחיצוניות בגרסאותיהם, מחייב זהירות יתרה בבחינת העדויות ומהימנותן והענקת משקל ראייתי מוגבל ומצומצם.

לפיכך, הגם שעולה חשד בלתי מבוטל כי הנאשם אכן איים על המתלוננת ותקף אותה, המבוסס על עדויות של שלושה עדים המוסרים גרסה מפלילה בעלת גרעין עובדתי דומה ומשותף, מסקנתי היא כי אין בכוחן של עדויות אלו, גם במצטבר, כדי לעמוד ברף הראייתי הנדרש לצורך הרשעת הנאשם בפלילים, שכן בסופו של יום נותר בלבי ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם.

אציין, כי אינני קובע שעדי התביעה בהכרח שיקרו בעדויותיהם, אלא אני קובע כי לא ניתן לייחס לעדויותיהם מהימנות גבוהה ומשקל ראייתי גבוה, ועל כן אין בכוחן, גם במצטבר, כדי להוכיח שהנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ברמה של למעלה מכל ספק סביר.

115. עוד מצאתי, כי הגם שלא ניתן להעניק לעדות הנאשם מהימנות גבוהה ומשקל ראייתי גבוה, לא ניתן גם לשלול את גרסתו כמופרכת על פניה, כך שאין בעדות הנאשם כדי לחזק את ראיות המאשימה.

116. אשר על כן, **המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ברמה של למעלה מכל ספק סביר, שכן לאחר ניתוח כלל העדויות והראיות שהוגשו במשפט נותר בלבי ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם.**

ניתוח העבירות המיוחסות לנאשם

117. המאשימה ביקשה להרשיע את הנאשם בעבירות האיומים והתקיפה המיוחסות לו בכתב האישום, וכן בעבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט, אשר לטענתה התגלתה במהלך שמיעת הראיות, במסגרת עדותה של א.

118. לנאשם מיוחסת עבירת איומים, כאשר לפי כתב האישום מדובר בשלושה מעשים שונים - האיום על המתלוננת בשיחת הטלפון, האיום על המתלוננת בעת תקיפתה, והאיום על י.

המאשימה ביקשה להוכיח את האיום על המתלוננת בשיחת הטלפון על סמך עדויות המתלוננת וי. המאשימה ביקשה להוכיח את האיום על המתלוננת בעת התקיפה על סמך עדויות המתלוננת, י וא. המאשימה ביקשה להוכיח את האיום על י על סמך עדויות המתלוננת וי.

נוכח ממצאי המהימנות והמשקל שנקבעו על ידי כאמור לעיל, אני קובע כי המאשימה לא הוכיחה שהנאשם ביצע את עבירת האיומים ברמת הוכחה של למעלה מכל ספק סביר.

זאת ועוד, באשר לאיום על המתלוננת בטלפון, יש להוסיף ולציין כי המתלוננת העידה בעדותה שהנאשם איים עליה שאם תחזור הביתה הוא יפגע בה, מבלי שאמר איך יפגע בה. המתלוננת לא הוסיפה דבר בעניין זה גם

לאחר שהתובע ניסה לרענן את זיכרונה. לעומת זאת, בכתב האישום נטען כי הנאשם איים על המתלוננת בכך שאמר לה "אם את חוזרת הביתה אני ידקור אותך". יצוין, כי גם י לא העיד על איום בדקירה בשיחת הטלפון. משכך, גם בהתאם לעדויות עדי התביעה במשפט קיים קושי להרשיע את הנאשם בעבירה זו.

בנוסף, באשר לאיום על י, יש להוסיף ולציין כי המתלוננת העידה תחילה שהנאשם איים על י שיפגע בו או שירצח אותו, מאחר ולא הסכים שיבוא לדירה. לעומת זאת, י העיד כי הנאשם לא אמר לו דבר, אלא רק שלא יתקרב לבית. בהמשך עדותה שינתה המתלוננת את גרסתה בעניין זה ולמעשה אישרה את דברי י בעדותו, לפיהם הנאשם אמר לו רק לא להתקרב לבית. הנאשם עצמו העיד כי ביקש מהמתלונן לצאת מביתו. כל זאת, בעוד בכתב האישום נטען שהנאשם אמר לי "אני רוצה לראות שאתה מתקרב לבית עוד". משכך, גם בהתאם לעדויות עדי התביעה במשפט, ונוכח ריבוי הגרסאות, קיים קושי להרשיע את הנאשם בעבירה זו.

119. לנאשם מיוחסת עבירה של תקיפה סתם של המתלוננת.

המאשימה ביקשה להוכיח את התקיפה על המתלוננת על סמך עדויות המתלוננת, י וא.

נוכח ממצאי המהימנות והמשקל שנקבעו על ידי כאמור לעיל, אני קובע כי המאשימה לא הוכיחה שהנאשם ביצע את עבירת התקיפה ברמת הוכחה של למעלה מכל ספק סביר.

יתרה מכך, כאמור לעיל, קיימים הבדלים בין י, המתלוננת וא לגבי האופן בו תיאר את התקיפה, כשכולם גם מוסרים תיאור השונה מהנטען בכתב האישום.

120. במהלך שמיעת הראיות הנאשם הוזהר כי ייתכן והמאשימה תבקש להרשיעו גם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, וזאת על סמך עדותה של א. ואכן, במסגרת הסיכומים ביקש בא כוח המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה נוספת, שלא נכללה בכתב האישום, של ניסיון לשבש מהלכי משפט, בהתאם לסעיפים 244 + 25 לחוק העונשין.

אין בידי לקבל את בקשת המאשימה להרשיע את הנאשם בעבירה זו של ניסיון לשבש הליכי משפט.

יש לזכור כי הנאשם כפר בהאשמה זו ושלל בעדותו כי פנה לא וניסה לשבש את עדותה, עת הציע לה לסייע בעניין השבת החזקה בבנה בתמורה לכך שהיא לא תעיד.

121. האפשרות להרשיע אדם בעבירה שלא נכללה בכתב האישום מוסדרת בסעיף 184 לחסד"פ שעניינו "הרשעה בעבירה על פי עובדות שלא נטענו בכתב האישום". בהתאם לסעיף 184 זה, בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן.

השאלה מהי "הזדמנות סבירה להתגונן" נדונה על-ידי בתי המשפט בשורה ארוכה של פסקי דין. נפסק, כי דרישה זו כוללת שני יסודות: האחד, יסוד טכני-דיוני, שעניינו כי לנאשם הייתה אפשרות לנקוט פעולות דיוניות שונות הדרושות לניהול הגנתו, כגון חקירה נגדית, זימון עדים וכדומה. השני, יסוד מהותי, שעניינו כי לנאשם הייתה ההזדמנות לפתח קו הגנה שיתאים לעובדות החדשות (ראו גם: יעקב קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, חלק שני (א), מהדורת תשס"ט-2009, עמודים 1526-1503).

בנסיבות המקרה דנן סבורני כי ספק אם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן מפני האישום בעבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט, ועל כן אינני מוצא הצדקה לבחון את הרשעתו בעבירה זו.

המאשימה הכריזה במהלך עדותה של א על כוונתה לשקול לעתור להרשיע הנאשם בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, הנאשם הוזרר כי ייתכן והמאשימה תבקש להרשיעו כאמור, וכן א נחקרה חקירה נגדית אודות טענתה כי הנאשם ניסה לשבש את עדותה, עת הציע לה לסייע עם בנה בתמורה לכך שתעיד לטובתו, ואף הנאשם העיד והכחיש בחקירתו את טענותיה אלו. בכך ניתן היה לסבור כי ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה והוגנת להתגונן.

חרף זאת, בנסיבות המקרה דנן, סבורני כי ספק אם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן מפני האישום בעבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט.

המדובר בבקשה להרשיע את הנאשם בעבירה שאינה חלק מהאירועים נשוא כתב האישום - לא מבחינת המהות והנסיבות, לא מבחינת הזמן, ולא מבחינת המקום. מדובר במערכת עובדות חדשה, שזיקתה לגרסה העובדתית עליה התבססה האשמת הנאשם בכתב האישום היא רחוקה ורפה. כמו כן, הטענה שהעלתה א בעדותה ושעל בסיסה ביקשה המאשימה להרשיע את הנאשם גם בעבירה זו, הועלתה לראשונה, בהפתעה, רק במהלך חקירתה הנגדית, ולא בשלב מוקדם של ההליך, והיא אף לא נמסרה לבא כוח המאשימה במסגרת הכנת העדה לעדות, ומכאן שגם לא נמסרה להגנה טרם העדות. לכן, מדובר בטענה שהועלתה בהפתעה גמורה, מבלי שניתן לומר כי ההגנה יכולה הייתה לצפות את העלאת הטענה ולהתכונן לחקירת העדה בהתאם. משכך, ספק אם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה והוגנת להתמודד עם הטענה ולפתח קו הגנה שיתאים לעובדות החדשות.

בהקשר זה יפים הדברים שנאמרו על ידי כבוד השופט מצא בע"פ 545/88 שלמה בן עזרא נגד מדינת ישראל, פ"ד מג(2), 316:

"אין דומה מקרה, בו מורשע הנאשם על-פי מערכת של עובדות חדשות, שזיקתה לגרסה העובדתית, עליה נתבססה האשמתו מלכתחילה, הינה רפה וקלושה, למקרה בו ניכר קיומו של קשר ענייני ממשי והדוק בין העובדות שעל פיהן הואשם הנאשם לבין העובדות החדשות, שנתגלו במהלך הדין ושעליהן נסמכת הרשעתו. במקרה מן הסוג הראשון קרוב להניח, שאם לא הוזרר הנאשם, בשלב מוקדם של ההליך, בדבר קיומה של החזית החדשה, יימנע בית המשפט מלהרשיעו בעבירה האחרת, שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו (ע"פ 428/74 [4])"

122. בנוסף, מדובר בטענה שמחייבת, לדידי, המשך בדיקה וחקירה על ידי המשטרה בטרם החלטה מצד המאשימה האם יש מקום להאשים את הנאשם בביצוע עבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט. כך, סבורני כי היה מקום לגבות מא הודעה במשטרה בנושא, ובהמשך לכך, היה מקום לגבות את הודעת הנאשם באזהרה. כמו כן היה מקום לשקול עריכת עימות בין השניים, לשקול גביית הודעות מאחיו של הנאשם ומבן זוגה של א, ואף לשקול לפנות בבקשה לקבלת צווים לשם ביצוע חקירה למכשירי הטלפון של א ושל הנאשם ולשם עריכת מחקרי תקשורת רלוונטיים, ועוד. כל זאת, ביתר שאת נוכח העובדה שא לא הציגה בעדותה ראיה אובייקטיבית התומכת בטענתה, הגם שנתבקשה לעשות כן וניתנה לה הזדמנות לעשות כן. בעת שהתבקשה א להציג במהלך עדותה את ההודעות המדוברות היא טענה תחילה כי הסוללה התרוקנה ובהמשך טענה שההודעות אינן קיימות, וכן הוסיפה טענה לא ברורה לפיה היא מוכנה שהדברים יילקחו מהמשטרה כיוון שהיא הראתה להם, שעה שכלל לא התקיימה חקירת משטרה בנושא.

סבורני כי, בנסיבות אלה, בקשה להרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של ניסיון לשיבוש מהלכי משפט על סמך טענתה של א בלבד, מבלי לבצע חקירה משטרתית מקדימה, פוגעת בהזדמנות הסבירה של הנאשם להתגונן, בין היתר בשל כך שתוצאות של חקירה שכזו היו יכולות ליתן בידי הנאשם כלים להתגוננות בפני הטענה ולגיבוש

קו הגנה בהתאם.

יתרה מכך, סבורני כי בקשה להרשיע את הנאשם בנסיבות האמורות לא יכולה להתקבל גם מטעמי הגנה מן הצדק, שכן ייתכן שלאחר ביצוע חקירה כאמור הייתה המאשימה מחליטה שאין די ראיות על מנת להאשים את הנאשם בביצוע העבירה.

123. מקרה דומה נדון במסגרת ת.פ. (ת"א) 4487-09 **מ"י פרקליטות מחוז ת"א-פלילי נ' נחום דגני צברי** (פורסם בנבו ביום 12.8.10). במקרה זה דחה בית המשפט את בקשת המאשימה להרשיע את הנאשם, בין היתר, בעבירת שיבוש מהליכי משפט שהתבססה על הטענה שהנאשם אמר לאשתו לשקר בחקירתה ולהכחיש כליל את האירוע. בית המשפט סבר שאין מקום לשקול שימוש בסעיף 184 לחסד"פ וזאת גם משום שספק אם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן בפני אשמה זו.

מקרה דומה נוסף נדון במסגרת ת.פ. (ת"א) 7333/95 **מדינת ישראל נ' יואב נדב** (פורסם בנבו ביום 15.1.03), שם לא שוכנע בית המשפט שיש להרשיע את הנאשמים בהתאם לסעיף 184 לעיל בהפעלת תחנת המעבר במקום בניגוד לתנאי הרישיון. בית המשפט קבע כי אכן אין מחלוקת שהנאשמים הפעילו במקום תחנת מעבר, ברם סוגיית ההיתר לקיומה של תחנת מעבר במקום (בניגוד לסוגיית רישיון להשליך פסולת במקום), לא היוותה חלק מכתב האישום, ולא התבררה די במהלך המשפט. לפיכך, לא שוכנע בית המשפט כי לנאשמים ניתנה הזדמנות סבירה להתגונן בגינה.

124. על האמור לעיל יש להוסיף, בבחינת למעלה מן הצורך, כי נוכח ממצאי המהימנות והמשקל שנקבעו ביחס לעדותה של א, ואשר כללו גם התייחסות לפרכות הנוגעות לטענת ניסיון השיבוש, לרבות הקושי שבטענת א לפיה שיחת השיבוש התקיימה כחודש טרם עדותה בעוד שלנאשם נודע כי א הוספה כעדת תביעה נגדו רק כשבוע וחצי עובר לעדותה, ולרבות אי יכולתה של א להמציא ראיות אובייקטיביות לתמיכת טענתה, חרף ההזדמנויות שניתנו לה - הרי שממילא עומדת היום המאשימה בפני קושי להוכיח את טענת ניסיון השיבוש ברמה של למעלה מכל ספק סביר.

ודוק, אינני מוצא לקבוע מסמרות בעניין הטענה לניסיון שיבוש הליכי המשפט, וקביעתי היא כי בנסיבות המקרה דנן אין מקום לעשות שימוש בסמכות לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, מכיוון שאני סבור שספק אם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן. המאשימה רשאית להוסיף ולחקור טענה זו באופן נפרד, כאמור לעיל.

סוף דבר

125. נוכח ממצאי המהימנות והמשקל שקבעתי לעיל, באתי לכלל מסקנה כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ברמה של למעלה מכל ספק סביר.

126. **לפיכך, אני מחליט לזכות, מחמת הספק, את הנאשם, ר ד, מביצוע עבירה של איומים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין, ומביצוע עבירה של תקיפה סתם, על פי סעיף 379 לחוק העונשין.**

127. כמו כן, אני מחליט שלא להיעתר לבקשת המאשימה להרשיע את הנאשם גם בעבירה של ניסיון שיבוש מהלכי משפט, על פי סעיפים 244 + 25 לחוק העונשין, וזאת מאחר שבנסיבות המקרה דנן אין מקום לעשות שימוש בסמכות לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי, מכיוון שספק אם ניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן מפני האישום בעבירה זו.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי.

ניתנה והודעה היום כ"ט אייר תשע"ז, 25/05/2017 במעמד הנוכחים.

ירון גת , שופט